

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

32. ČÍSLO / XIX. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

14. SRPNA 2011

Z obsahu:

Záruka naší naděje

Homilie Benedikta XVI.
k slavnosti
Nanebevzetí Panny Marie
15. srpna 2010
- strana 2 -

Nanebevzetí Panny Marie

Olivier Clément
- strana 4 -

Zbožné ženy otce Pia

Gherardo Leone
- strana 5 -

Ježíšova poselství

P. Ottaviovi Micheli-
nimu (3)
- strana 6 -

„Nikdy ti nebude scházet láska“

Rozhovor
s Anne-Dauphine Julliard,
matkou čtyř dětí
- strana 8 -

Žena po potratu:

Ten největší podvod!
Dr. Alveda King, neteř
Martina Luthera Kinga
- strana 10 -

„Krásný nový svět sexu“

- dokonalý nezdar
Christof Gaspari
- strana 11 -

Pietro Neroni (kolem roku 1505-1565): Nanebevzetí Panny Marie, výřez

Ten, kdo slyší epizodu o pohanské prosebnici z Matoušova evangelia poprvé, může se cítit Ježíšovou reakcí na její mateřskou prosbu nejdříve takřka pohoršen. Pán tu projevuje nečekanou tvrdost, a to nejen vůči ní, ale i vůči svým učedníkům. Vlastně to vypadá, jako by vůbec nechtěl prosící matce vyhovět, a to je u něho velmi

neobvyklé. Případ přesto skončí pro matku i její trpící dceru šťastně a my dodatečně pochopíme, že Ježíšovo počínání nebylo projevem neochoty nebo špatné nálady, ale mělo v tomto případě hluboký význam nejen pro prosebnici, ale i pro apoštoly a vůbec všechny příjemce radostné zvěsti jako pozoruhodná lekce o vytrvalosti a pokoře.

Je to docela malý, ale výmluvný příklad, že naše kritické soudy na Boží adresu mohou být jediné unáhlené a neuvážené, takže si je vůbec nemůžeme dovolit.

To není pro nás nic omezujícího ani degradujícího, ale naopak, je to pro nás zdroj nesmírné útěchy a bezpečné jistoty: můžeme se dokonale spolehnout, že i kdyby Boží jednání bylo pro nás jakkoliv nepochopitelné a zdálo se nám, že nás dokonce ohrožuje, nestojí za ním nikdy nic jiného než nekonečná otcovská starostlivost, která sleduje vždy s naprostou jistotou naše nejvyšší štěstí. Přisuzovat Bohu jakýkoliv jiný úmysl znamená urážet jeho nekonečnou moudrost, lásku. V tom byla velikost víry kananejské matky, která pokorně „spolkla“ ponížení, kterého se jí dostalo, a pak také obdržela od Pána pochvalu i tolik vytouženou milost.

Cokoliv Bůh činí, činí vždy dokonalým a nejvyšším moudrým způsobem. Jakékoliv naše „zlepšovací návrhy“ mohou jeho dílo jediné poškodit nebo přímo zmařit. A to tím spíše, že takové „změny“ jsou často diktovány zaslepenou pýchou a sobectvím. Čím více se nám zdá Boží projekt nepřijatelný, tím více musíme přemýšlet nikoliv o tom, jak opravit Boha, nýbrž jak opravit u sebe to, co se s Božím projektem nesrovnává. Nikdy nebudeme moudřejší než Bůh.

Člověk má v dnešní době k dispozici nesmírné množství poznatků. Ale nespědí rozvoj různých vědeckých oborů nejen o naší vyspělosti, ale také o naší omezenosti? Čím více je toho, co jsme už poznali, tím více konstatujeme, jak před námi ustavičně narůstá to, co jsme dosud nepoznali. Ne-

ověrné množství poznatků nás nutí vytvářet oddělené vědní obory, ale jejich výstavbu též provází problém, jak postihnout a náležitě uplatnit také všechny souvislosti, které jednotlivé obory spojují, a to je pro nás vlastně trvalé a závažné omezení. Na rozdíl od nás vidí Bůh všechno své stvoření v dokonalé celistvosti a jasnosti, o které nemáme ani představu. Teprve až na něho budeme patřit tváří v tvář, spolu s ním uvidíme v nekonečném úžasu i celé jeho vznešené dílo. Prozatím nám musí postačit pevné přesvědčení, že všechna svá díla učinil moudře a nepotřeboval k tomu, jak upozornil Žalmista, žádné rádce.

Jestliže vrcholem jeho díla zde na zemi je člověk, pak vrcholem stvořitelské moudrosti a důmyslu je celý onen složitý proces, který začíná jeho zplozením a pokračuje zráním, vývojem, růstem v ustavičném učení a současném vrůstání do společnosti i osamostatňování. Je to nesmírně složitý a obdivuhodně vyvážený systém, který mohl vymyslet jediné Bůh.⁽¹⁾ Pro každého by mělo být dostatečně pochopitelné a srozumitelné, že v celém tomto procesu hlavní a nenahraditelnou roli hraje láska, která není nějakou fakultativní přísadou, ale nezbytnou atmosférou i živnou půdou, je to součást obrazu samotné Boží podstaty a projev Boží přítomnosti v bytí a v životě. Je vědecky ověřeno, že lidský plod je od samého počátku své existence nesmírně vnímavý na mateřskou lásku, která je pro něj stejně životně nezbytná jako jeho krevní oběh, je to jeho pokrm i nápoj, jeho nenahraditelná životní potřeba, která se má stát jeho základní životní hnací silou, stavebním prvkem jeho budoucích mezilidských vztahů. Protože je láska tak

Dokončení na str. 13

Záruka naší naděje

Homilie Benedikta XVI. k slavnosti Nanebevzetí Panny Marie 15. srpna 2010

Drazi bratři a sestry, církev dnes slaví jeden z nejdůležitějších liturgických svátků věnovaných nejsvětější Marii: Nanebevzetí. Na konci pozemského života byla vzata s duší i tělem do nebe, tj. do slávy věčného života, plného a dokonalého společenství s Bohem. To je jádro naší víry v Nanebevzetí: věříme, že tak jako Kristus, její Syn, přemohla smrt a triumfuje v nebeské slávě v plnosti svého bytí s duší i tělem.

Svatý Pavel nám v dnešním druhém čtení (1 Kor 15,20–27a) pomáhá vrhnout trochu světla na toto tajemství a vychází z ústřední události lidských dějin a naší víry, ze zmrtevýchvstání Krista, který je *prvotinou těch, kteří zemřeli*. Ponoření do jeho velikonočního tajemství stáváme se účastníky jeho vítězství nad hříchem a smrtí. V tom spočívá překvapující tajemství a klíčová skutečnost celých lidských dějin. Svátý Pavel nám říká, že všichni jsme „vtělení“ do Adama, starého člověka, všichni máme stejné lidské dědictví, ke kterému patří utrpení, smrt, hřích. Ale k této skutečnosti, kterou můžeme všichni vidět každý den, přistupuje nová: jsme nejen dědici lidského bytí, započatého Adamem, ale jsme také „vtělení“ do nového člověka, zmrtevýchvstalého Krista, a tak je život zmrtevýchvstání přítomný již v nás. Tedy toto první biologické „vtělení“ je vtělení do smrti, vtělení, které plodí smrt. Druhé, nové, které je nám dáno ve křtu, je „vtělení“, které je život. Cituji ještě dnešní druhé čtení; svátý Pavel říká: „Protože skrze člověka přišla smrt, skrze člověka přijde také vzkříšení z mrtvých. Jako totiž pro spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak zase pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. Ale každý v tom pořadí, ja-

ké mu patří: na prvním místě je Kristus, pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde.“ (1 Kor 15,21–24)

A to, co říká svátý Pavel o všech lidech, Církev ve svém neomylném učitelském úřadě říká o Marii způsobem ještě přesnějším: Matka Boží je do té míry zapojena do Kristova tajemství, že má účast na zmrtevýchvstání svého Syna s celou svou bytostí již na konci pozemského života; prožívá to, co my očekáváme až na konci časů, až bude zničen „poslední nepřítel“, smrt (srov. 1 Kor 15,26); prožívá již to, co prohlašujeme v Krédu: „Očekáváme vzkříšení mrtvých a život budoucího věku.“

Můžeme tedy říct: Jaké jsou kořeny tohoto vítězství nad smrtí, které zázračně anticipuje Maria? Ty kořeny jsou ve víře nazaretské Panny, což dosvědčuje úryvek evangelia, které jsme slyšeli (Lk 1,39–56): víra, která je poslušností Božím slovu a úplným odevzdáním se Boží iniciativě a působení podle andělova zvěstování. Velikostí Mariinou je tedy víra, jak prohlašuje Alžběta: Maria je „požehnaná mezi ženami“, „požehnaný je plod jejího života“, protože je „Matkou Pána“, protože věří a žije jedinečným způsobem první z blahoslavenství, blahoslavenství víry. Alžběta to vyznává v radosti a její dítě nad tím jása v lůně: „A blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána.“ (v. 45) Drazí přátelé! My se neomezujeme na to, že obdivujeme Marii a její osud ve slávě jako osoby od nás vzdálené: ne! Jsme povoláni, abychom viděli, co chtěl Pán ve své lásce také pro nás, pro náš konečný osud: žít skrze víru v dokonalém společenství lásky s Ním, a tak opravdu žít.

Z tohoto pohledu bych se chtěl zastavit nad aspektem dogmatického výroku, kde se

Dokončení na str. 12

Víra zocelená pokorou

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Ženo, tvá víra je veliká,
staň se ti, jak chceš!*

Doprovod' Ježíše na pohanské území. Odchází sem se svou družinou po dalším sporu, který vyvolali farizeové. Chce nyní daleko od zástupů i od svých odpůrců pokračovat v poučování svých učedníků. Buďe je však poučovat nejen svým výkladem, ale i svým jednáním.

Ježíšova družina se tu potkává nečekaně s kananejskou matkou. Ta se vypravila za Ježíšem a dostává se jí milosti, že Ho potkáva již nedaleko svého domova. To ještě více povzbudí její důvěru a naději. Těm, kdo u Pána hledají pomoc a útěchu, vychází Pán sám podivuhodně v ústretu.

Co vede tuto Feničanku k tomu, aby vyhledala izraelského učitele? Předně je to její mateřská láska. Nemůže už dále snášet pohled na své dítě, které trpí. Rozpoznala i závažnou příčinu jeho neudu: její dítě je pod mocí zlého ducha. Co je mohlo potkat horšího? Ačkoliv Zlý tak velice změnil chování její dcery, že je až nesnesitelná, neoduzuje ji, ani se jí nezříká, ale je ochotna podniknout cokoliv, jen aby svému dítěti pomohla. Jak je to pro ni povzbuzující, že se až k ní do pohanské země dostala zvěst o židovském prorokovi! Hlásat Ježíše znamená nejen šířit naději, ale také připravovat cestu jeho dobrotě a slitovnosti.

Kananejská matka se nejdříve přičinila, aby si opatřila o Ježíši co nejvíce informací. Vynasnaží se, aby se i jako pohanská žena zachovala k Němu tak, jak se na židovského Mistra sluší. A jak dobře se na toto prosebné setkání připravila, vyplátí se jí především v situaci, když se se svou žádostí dostane do úzkých; její důvěra přesto nezhasne, nýbrž osvědčí tak svou vytrvalost.

Pane, synu Davidův, smiluj se nade mnou! Utrpení mé dcery je i mým utrpením. Pomoz mi! Je to opravdu vroucí prosba mateřského srdce. Ale Pán jako by tentokrát její slova ani neslyšel. To, že Ježíš na její volání neodpovídá, však neznamená, že je lhostejný k jejímu utrpení. Jeho Srdce ve skutečnosti s potěšením přijímá vyznání, jak miluje své dítě a jakou chová důvěru v božskou dobrotu a moc Mesiáše. Jestliže Pán ihned zjevně nereaguje na tvé žádosti, nedej se odradit. Je to proto, že jeho velkodušná dobrota míří ve skutečnosti mnohem výše

než tvoje prosby. Jak by mohl zůstat lhostejný nejdobrotivější Bůh, když i jeho družina je udivena jeho nečekanou netečností k prosebnici, která se tak vytrvale domáhá slyšení, že to až vyvolá jejich netrpělivost. Cítí potřebu se jí zastat, ale jejich přímluva spíše než ze soucitu vychází ze snahy zbavit se osoby, která se stala pro svou neodbytnost až nepříjemnou. Myslí tedy při tom více na svůj klid než na její nouzi. Nepotkáváš se také s lidmi, kteří jsou ti nepřijemní právě tím, že potřebují pomoc? Jak velice by se změnil tvůj postoj k nim, kdyby místo takové netrpělivosti zaujal opravdový soucit! Až budeš s Pánem opět sám, pros ho, aby tě uzdravil ze tvého nepříznavého sobectví.

Ale Pán jim podává vysvětlení svého chování. Jeho Otec jej zatím posílá jen ke *ztraceným ovcím izraelského lidu*. Jeho příchod a působení je vyvrcholením všech Božích záslíbení, daných Izraeli. Taková mimořádná Hospodinova přízeň má přesvědčit vyvolený národ, aby se vrátil celým srdcem ke svému Bohu. Jaká bude jeho odpověď? Nejméně vděčnosti projeví někdy právě ten, kdo byl nejvíce obdarován.

Zoufalá matka, která se dosud klaněla jen pohanským modlám, přistupuje k Ježíši a vzdává mu božskou poctu. Skloněna u jeho nohou opakuje svou vroucí prosbu. Zdá se však, že jeho odpověď kananejské ženě je nyní ještě tvrdší než odpověď učedníkům. Že by měla být první, kdo by od Pána odešel zcela nevslyšen?

Jak by ti bylo, kdybys uslyšel z Ježíšových úst takové odmítnutí? Čím více tě udivuje jeho neobvyklá strohost, tím více tě však musí překvapovat i matčina reakce. Nezdá se ti, jako by ve skutečnosti s takovýmto přijetím předem počítala? Chová se jako ta, která si nečiní nejmenších nároků, protože již ve chvíli, kdy se rozhodla, že Ježíše vyhledá, učinila tak s vědomím, že jde prosit jako poslední z posledních. Chová hlubokou úctu k tomuto proroku a uznává, že musí být veliký i ten národ, ze kterého vzešel. Proto ji Pánova slova nijak nezaskočila. Bude-li vyslyšena, pak jen v očekávání, že dobrotivost tak velkého Mesiáše je tak nesmírná, že se nezastaví ani před cizinkou, když bude pokorně prosit za své dítě. Nikdo a nic nemůže pokořit toho, kdo sám o sobě smýšlí pokorně a podle pravdy.

Její víra však dosáhne svého cíle. Vysoké Pánovo uznání, které si pohanská žena vysloužila, je uznáním pravé velikosti víry a tato velikost je v pokoře. Poděkuj Ježíši i této obšťastněné matce, že ti ukázali, jak pro-

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 56,1.6–7

Tak praví Hospodin: „Šetřte práva a jednejte podle spravedlnosti, neboť se již blíží má spása, již se ukáže má spravedlnost. Cizince, kteří lnou k Hospodinu tím, že mu slouží a milují jeho jméno, že jsou jeho služebníky, a všechny, kteří zachovávají sobotu bez znesvěcení a lpí na mé smlouvě, ty přivedu na svou svatou horu a dám jim radost ve svém domě modlitby. Jejich celopaly a žertvy mi budou potěšením na oltáři; neboť můj dům se bude nazývat domem modlitby pro všechny národy.“

2. čtení – Řím 11,13–15.29–32

Vám, bývalým pohanům, říkám: Já jako apoštol pohanů vykonávám svou službu s velikou pečlivostí. Chtěl bych tím vzbudit žárlivost u svých krajanů a aspoň některé z nich zachránit. To, že byli vyloučeni, přineslo světu smíření s Bohem. Co teprve bude znamenat, až budou znova přijati? To bude úplné vzkříšení z mrtvých! Když totiž Bůh někomu něco daruje nebo když někoho povolá, je to neodvolatelné. Vy jste se kdysi chovali k Bohu odmítavě, ale nyní se vám dostalo milosrdenství, protože židé odmítli přijmout víru. Stejně tak se oni chovají nyní odmítavě, protože vám se dostává milosrdenství, aby se ho potom dostalo také jim. Bůh totiž dopustil, že všichni upadli do neposlušnosti, aby všem prokázal milosrdenství.

Evangelium – Mt 15,21–28

Ježíš odešel z Genezareta a odebral se do tyrského a sidónského kraje. A tu z toho kraje vyšla jedna kananejská žena a křičela: „Smiluj se nade mnou, Pane, synu Davidův! Moje dcera je krutě posedlá.“ Ale on jí neodpověděl

Dokončení na str. 15

niknout až k samému Pánovu Srdci. Těch, kteří Mu v úplné pokoře bezmezně důvěrují, cení si božský Mistr do té míry, že přijímá jejich vůli za svou: *Staň se ti, jak chceš*. Velikost víry spočívá právě v pokoře, neboť pokora spočívá na pravdě. Čím hlubší je tvé přesvědčení o vlastní nicotnosti, čím více se blížíš pravdě, že si vůbec ničím nezasloužíš Boží slitování, tím neodolatelněji přitahuješ Ježíšovu milosrdnou lásku, protože tak se obnovuje odvěký řád pravdy: není nic dobrého v tobě ani kolem tebe, za co bys nevděčil Bohu. Můžeš si to plně přiznat a spolehnout se na to, protože tento Bůh je nekonečně dobrotivý. *Ať ho velebí kdekterý národ, ať ho ctí všechny končiny země.* ⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Responzoriální žalm 67.

Nanebevzetí Panny Marie vyjadřuje obdivuhodným způsobem patristické rčení, šířené počínaje svatým Irenejem Lyonským v 2. století: Bůh se stal člověkem, aby se člověk mohl stát Bohem: to znamená živým, jehož život už nemá hranic, život osvobozený od zla a od smrti. Aby to mohl Východ popsat s větší jasností, postavil proti sobě dvě ikony: obraz Panny Marie s Děťátkem a Usnutí Panny Marie (níže vysvětlím tento pojem).

Na prvním obrazu je matka, která nese a chrání dítě jako „Něžná Panna“. Sklání svou tvář k drobné tvářičce Syna. Maria přijímá Boha jménem celého lidstva. První přijetí: lidství přijímá božství.

Na druhé ikoně se děje něco opačného: Matka je mrtvá; její tělo protíná horizontálně kompozici obrazu, ale prostor smrti se otevírá, zjevuje se vítězný Kristus, vertikální a plný světla, a činí z ikony vítězný kříž slávy. Bere do své náruče duši jako dítě a nese ji k naplnění jeho narození v království. Na některých ikonách Ježíš tiskne svou tvář k tváři ženy-dítěte: zárodek a anticipace proměny všeho stvořeného. Druhé přijetí – tentokrát božství přijímá lidství.

V Církvi záhy dozrála intuice, podle které tělo Panny Marie, zázračně soupodstatné s tělem Zmrtvýchvstalého, nemohlo zůstat věznem smrti. Tak Bohu, který se stal člověkem, odpovídá první lidská bytost, duše a tělo přítomné v Boží slávě jako Žena oděná sluncem, o které hovoří Apokalypsa.

Maria se nyní nachází mimo smrt a mimo soud v onom světle, které Písmo nazývá Božím královstvím; je nicméně lidská, nekonečně mateřská, zůstane celá obrácená k lidem, k jejich utrpení, k jejich pouti, častému tápání Církve a především k Církvi mystické, která zahrnuje celé lidstvo a celý kosmos. Ve velké spiritualitě antické Církve stejně jako v lidových legendách je

Nanebevzetí Panny Marie

Maria tou, která vyslovuje nad peklím a také nad naším vnitřním peklím modlitbu za všeobecnou spásu.

Texty východních homilií počínaje 5. stoletím spojují Usnutí Panny Marie, to znamená pokojnou smrt, ve které duše vstupuje do míru, s tělesným nanebevzetím – duše se znovu spojuje s tělem do jednoty osoby, jakou bude mít jednou každý z nás, nyní povznesenou do nebe bleskem Kristova zmrtvýchvstání.

Nicméně některé legendy bohaté na významy mají svou odezvu v dávné liturgii. Zatímco Maria je zpravena od anděla o své smrti, apoštolové roztroušení daleko od ní jsou zázračně přineseni, aby byli kolem ní. Ona je utěšuje, žehná jim, vyprošuje světu mír a umírá. Pohřbí ji v Getsemanech. Po třech dnech se jim zjevuje, když slaví mši svatou, a její hrob pak najdou prázdný.

Tato liturgie se slavila původně jako „statio“ nedaleko Betléma, kde se Maria usadila. Nanebevzetí se slavilo nejdříve jak na Východě, tak na Západě v lednu. Svátek se v byzantském císařství rozšířil kolem roku 600,

na Západ dospěl o 40 let později díky papeži Theodoru I., který pocházel z Jeruzaléma.

V roce 1950 papež Pius XII. vyhlásil slavnostně jako dogma: „Neposkrvněná Matka Boží, vždy Panna, poté co ukončila svůj pozemský život, byla vzata s tělem i duší do nebeské slávy.“ Pravoslavná církev, která se připravuje na tento svátek postem po dobu 15 dnů, nepocítila potřebu vyhlášovat takové dogma. Žádný pravoslavný věřící nepopírá tajemství usnutí a nanebevzetí, které vyhláší pravoslavné liturgické texty: „Ona je Matkou života a Ten, který přebýval v jejím panenském lůně, ji přenesl do života... každý pozemský syn ať se v duchu chvěje a oslavuje s radostí ctihodné nanebevzetí Matky Boží.“ Dodejme, že mariánská úcta na Východě je současně všudypřítomná i diskrétní, jakoby zasněžená, neboť závisí nejen na zvěsti o Kristově zmrtvýchvstání, ale také na přijetí této zprávy.

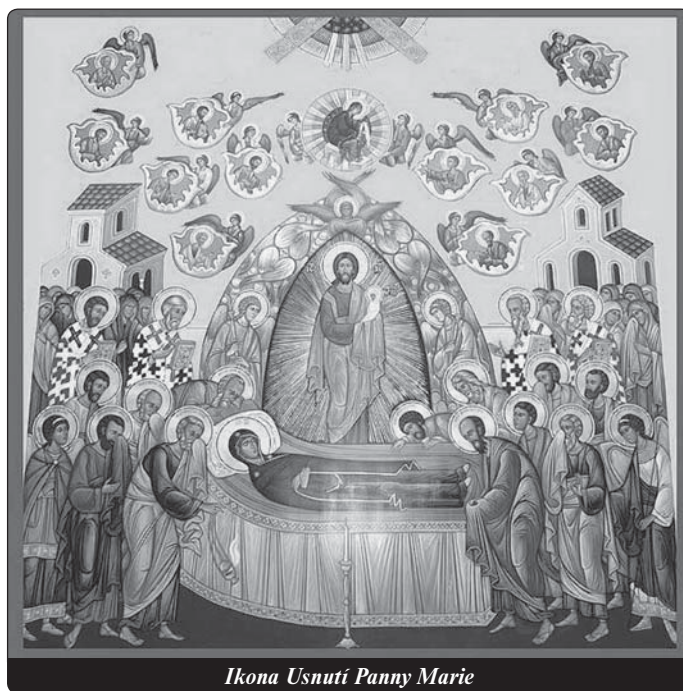
Rozdíl mezi Východem a Západem je v tom, že pro Východ musela Maria projít v Kristu skrze smrt a skutečné zmrtvýchvstání, zatímco dogma o Neposkrvněném početí její smrt zpochybňuje: proto dogma z roku 1950 nebylo na Východě vyhlášeno. Jedná se pouze o terminologickou disputaci?

Ve hře jsou dvě částečně odlišná pojetí na téma dědičného hříchu a jeho nápravy. Nebo je problém jiný?

Ve skutečnosti jak pro Východ, tak pro Západ je nanebevzetí znamením posledních věcí. V Marii, „dceři vlastního Syna“, jak říká Dante, je nám dáno jako anticipace oslavení celého vesmíru, ke kterému jede na konci časů, až bude Bůh „všechno ve všech“ a „všechno v každé věci“.

Vyzdvížena do nebe, na rozdíl od Krista, který se vznesl sám, je Maria, jak říkají některé liturgické texty, „naši zaslíbenou zemí“. Usnutí – nanebevzetí anticipuje parusii a není to náhoda, že vnější stěny některých chrámů u moldavských klášterů zdobí fresky **kmene Jesse** jako nesmírného kosmického horícího keře.

Nanebevzetí anticipuje a připravuje náš všeobecný osud. V těle Panny Marie, které apoštolové symbolicky pohřbili (připomínka Letnic) v Getsemanech (připomínka umučení, jediného zdroje naší spásy), v jejím těle, vynesném k původnímu a konečnému světlu, je všechno stvoření přijato Nestvořeným, všechno tělo se stává Eucharistií. Se svatým Janem Damascenským můžeme říct: **Raduj se, božský zárodku země, do jehož zahrady byl umístěn Strom života!**

Ikona Usnutí Panny Marie

Zbožné ženy otce Pia

Tina Bellone – celý život pro něho

Na podzim 1950 jsem začal vidat v klášteře dvě dívky, které se jasně lišily od poutníků, kteří přicházeli za otcem Piem. Všiml jsem si jich, protože byly zakuklené do kapucí jako ze severního pólu, které se, alespoň mně, jevily pro osobu jejich věku až nadbytečné. Mohly mít asi 18–20 let. Očividně sestry, obě s výrazem, jestliže ne smutku, tak alespoň vážnosti člověka zkoušeného životem.

Přicházely sem z chudého a skromného penzionátu na konci Klášterní ulice od jedné zbožné ženy otce Pia, známé pod jménem Anita da Rimini, která byla velmi vážená pro svůj zbožný život.

Pocházely z Novary, z rodiny s podnikem na obilná síla. Otec Giuseppe Bellone přišel poprvé za otcem Piem v třicátých letech a přicházel si pak často pro radu. Matka přišla něco později, během války. Chtěla si u otce Pia vyprosit milost osvobození od revmatických bolestí, kterými trpěla, ale když viděla jeho utrpení během mše svaté, neodvážila se o to požádat. Po sedmi letech na invalidním vozíku zemřela na rakovinu v pouhých 45 letech.

Dívky přicházely do San Giovanni Rotondo, protože jedna z nich, Mariuccia, ve věku 17 let po uzdravení ze zánětu pohrudnice měla od lékaře doporučenou změnu vzduchu z obavy, aby nedostala tuberkulózu. Otec ji pro svůj klid posílal se sestrou Tinou, starší o tři roky, k otci Piovi.

Měly ještě další starší sestru Petru a čtyři bratry, z nichž nejmenší obdržel od otce Pia první svatě přijímání.

Tina Bellone byla z nich nejmladší. Byla zcela oddána otci Piovi, ale viděla ho z jiné stránky. Pro Tinu byl otcem, ab-

solutní oporou, mírnil lidské rány na duši i na těle. Byl pro ni vším a po matčině smrti byl nenahraditelný. Žila jen pro něho. Neměla v hlavě ani v mysli nic jiného, žádné zájmy ani hobby, ani talent, který by pěstovala. Ani zvláštní pobožnosti. Jen ty jako u prostých křesťanů. Následovala ho pokorně a s důvěrou. Její sestra Mariuccia se záhy vrátila do Novary.

Hraběnka Rina

Když se Rina vdala za hraběte Johna Telfenera, souhlasila, že se přestěhují do San Giovanni Rotondo. Neměli děti, a to bylo pro ni jistě utrpení. Padre Pio jí nahrazoval to, co jí scházelo. Byla to prostá zbožnost, bez jakýchkoliv pozdvižení ducha. Každé ráno byla na mši svaté, pak u zpovědi a také v jiných okamžicích spolu s Kleonikou, která tak blízko otce Pia žila již dříve.

Kleonika Morcaldi

Od doby, co se stala „mniškou P. Pia“, jak to sama označila, naložila na oslíka svoje minimální jmění a odešla z rodného domu a ubytovala se ve zchátralém domě v blízkosti kláštera. Tam zůstala, než si opatřila slušnější ubytování.

Byla to opravdová učednice otce Pia, zamilovaná do jeho ducha, a záviděli jí, že zná mnoho z jeho vnitřního života. Otec Pio byl pro ni „vůz, který ji veze ke Kristu“.

Trio zbožných žen

Nyní byly kolem otce Pia tři: Tina Bellone, Rina Telfenerová a Kleonika Morcaldi. Žily také blízko sebe, jejich obydlí se takřka dotýkala. Kleonika bydlela ve svém pokojíku v domku za vilou hraběnky Riny, Tina se přestěhovala ze zeleného domku do přízemí domu, který Kleonika postavila v sousedství.

Všechny tři byly denně na mši svaté, u zpovědi, u požehnání

Dům úlevy v utrpení

z okna jeho cely i při některých setkáních mimo klášter.

Neměly P. Piovi sloužit, jako zbožné ženy sloužily Pánu, protože otec byl ponořen do své klášterní komunity. Ale sloužily jeho dílu.

Kleonika psala různá posvátná dramata: Svatý Petr, Svatý Pavel, Mojžíš... Jejich inscenace vyžadovala měsíce příprav. Do inscenací byl zapojen i personál kliniky. Příležitostně přicházely divadelní odbornice z Padova, Milána i Říma a připravovaly kostýmy a rekvizity pro herce. Mezi ně patřila talentovaná výtvarnice Olga Lezzi. Představení se účastnil P. Pio a zámožné osobnosti, které byly šťastny, že mohou být v jeho blízkosti, přispívaly na těchto večerech svými četnými štědrými dary. A tak tři zbožné ženy konkrétně sloužily dílu P. Pia.

Byly přitom také předmětem závidění, tupení a pomluv, také velmi zarytých, od těch, kteří nesnášeli tuto jejich blízkost s otcem Piem, od novinářů i od spisovatelů.

„Apoštolská vizita“

Pověsti o ženách, které ovlivňují otce Pia, které sedí v kostele na prvních místech a nedobře působí na komunitu fráterů, které by chtěly mít otce Pia stále pro sebe..., které..., došly až do Říma.

Nakonec v létě 1960 přišla apoštolská vizitace, aby zachránila otce Pia ode všech žen. Následovaly výslechy, jaké vztahy mají k otci Piovi a jaké vztahy má otec Pio k nim. Jsou to prý neodbytné fanatičky nebezpečné pro mnichovu morální integritu.

Nevím, co pak bylo napsáno v těch zprávách. Byla to katastrofa pro svět otce Pia, pro jeho

osobu. Kolem P. Pia byla vytvořena prázdnota pomocí zákazů, omezení a příkazů, aby se od něho držely daleko zvláště „zbožné ženy“.

Ale benevolence otce Pia nechyběla ani tentokrát. Byli zde také inteligentní řeholní představení, kteří dokázali celou záležitost náležitě zmírnit.

Poslední ze „zbožných žen“

Tina, jako absolutně poslední ze zbožných žen, zemřela 26. března 1979 v Navaro, kam se vrátila ze zdravotních důvodů. Do rakve byla oblečena v kutně s cingulem a růžencem jako otec Pio, poslední svědectví o její úplné odevzdanosti svatému mnichu.

Věnovala dílu již dříve celý svůj fotografický archiv a všechny dopisy, které obdržela od otce Pia, všechno s plným souhlasem své rodiny. Arcibiskup a prezident *Domu úlevy v utrpení* v kapli ústavu vzpomněl na její osobnost. Po smrti otce Pia se z ní stala horlivá propagátorka jeho nauky. Jezdila po celé Itálii s otcem Marianem, prvním knězem kliniky, aby seznamovala s jeho dílem a předváděla o něm film, cestovala na vlastní náklady. Rodina Bellone patřila k nejvýznamnějším dobrodincům.

Když v posledních dnech nemohla jít denně na mši svatou, vykonala doma duchovní svatě přijímání a modlila se: „Ježíši, miluji tě a toužím horoucně po tobě ve svém srdci.“ Byla to dokonalá křesťanka, mlčenlivá, jakoby do něho vtělená. Následovnice světce.

Casa Sollievo della Sofferenza
5-6/2011
Překlad -lš-

Ježíšova poselství P. Ottaviovi Michelinimu (3)

KNĚŽSKÁ DŮSTOJNOST

29. července 1975

Synu, kněz náleží Mně; patří Mi všechno tvorstvo, patří Mi všichni lidé, ale kněží Mi náležejí jiným, zvláštním způsobem.

Ty, můj synu, náležíš Mi skrze stvoření, náležíš Mi skrze vykoupění, náležíš Mi skrze povolání, náležíš Mi skrze znovunabytí.

Tak tomu skutečně je. Jsi tedy moje vlastnictví a jako moje vlastnictví máš uskutečňovat cíl stvoření, cíl vykoupění, cíl povolání, a to jediným možným způsobem: tím, že se zcela odevzdáš mé vůli.

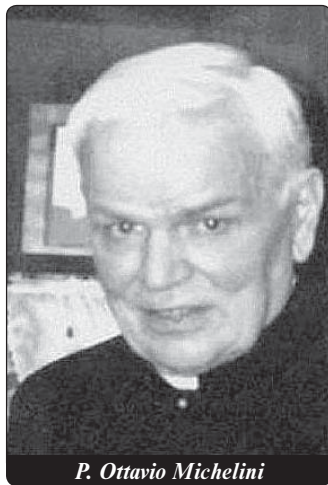
K tomu jsem tě povolal: ne ty sis vyvolil Mne, ale Já jsem si vyvolil tebe. Vyvolil jsem si tě, abych tě učinil svým služebníkem, abych z tebe učinil druhého Sebe. Nejsou to jen slova, ale je to velká skutečnost: Kněz – druhý Kristus.

Jen světcí měli správné nazírání kněžské velikosti. Mnoho mých služebníků je velmi vzdáleno od této božské skutečnosti: nemají jasno o službě, které se účastní.

Moji kněží by si měli být odpovědně vědomi své kněžské důstojnosti a podle toho jednat ve dne v noci, přizpůsobit tomu každou aspiraci, všechnu energii, všechnu námahu a každé utření. Tak to dělali mnozí svatí kněží: všichni kněží jsou povinni být svatí!

K tomu jsem si je vyvolil, aby se posvěcovali, aby se zcela darovali Mně, protože jsou moji, protože Mi patří z tolika důvodů a také proto, abych je mohl darovat bez výhrad bratřím.

Ale co dělají moji služebníci? Starají se o své zájmy (často maskované, ale vždy jen jejich zájmy), nikoliv o moje zájmy, a moje zájmy jsou duše. Sytí se a hla-

P. Ottavio Michelinimu

doví po pozemských věcech. Řekl jsem, že se starají o svoje zájmy: lépe by bylo říct o pseudozájmy. Jejich skutečný zájem má být jen jeden: „Bůh“, Boží sláva a spása duší, všechno ostatní není k ničemu. S úplnou samozřejmostí bloudí v mlze a v temnotách, nepoznávají sami sebe. Nevědí již, kým jsou, nevědí, kam jdou. Nevadí jim, že vůbec neusilují o duše! Duše se nezachraňují na plážích, kde vládne Satan, kde spolu se syny temnoty zápasí o nestoudnost, nečistotu

a zlo. Duše se nezachraňují četbou kdekjakých knih, které otravují a znepokojují duše. Duše se nezachraňují tak, že se zahání víra. Moji služebníci se zmaterializovali.

Strašná inverze

Jak daleko jsou tito moji služebníci od Středu milosti, od mého milosrdného Srdce!

Jak velice jsem trpěl pro Jidáše, který se zpěchoval mojí lásce; když jsem trpěl pro Jidáše, více než pro zradu, kterou na Mně spáchal, jsem trpěl pro záhoubu jeho duše.

Jak velice trpím pro mnoho mých kněží, kteří zrazují božské poslání, zahrňují a s nimi mnoho duší.

Můj synu, žádný kněz nepřijde do nebe sám, ani sám nepadne do pekla. Kdo usiluje o spásu kněze, usiluje o spásu mnoha dalších duší. Jak strašný je to zvrat úžasné božské skutečnosti:

z druhého Krista dravý vlk, který pustoší stádo; z anděla světla anděl temnosti; ze služebníka a Božího vyslance zrádce stvoření, vykoupění i povolání.

„Nenazývám vás služebníky, ale přáteli.“

Z Božího přítele se stal spolupracovník Satana, který z mého milosrdného Srdce vytrhává duše. Není to to nejhorší zlo, jaké může spáchat člověk a můj služebník?

Podstatná nutnost

Proč to zachází tak daleko?

Můj synu, kdo se krůček po krůčku vzdaluje od pramene světla, ocitne se nejdříve ve stínu a pak ve tmě; kdo se krůček po krůčku vzdaluje od pramene tepla (lásky), tomu do duše proniká chlad a pak led, je necitelný ke každému mému volání.

Je třeba se spojit se Mnou, stále intimněji a hlouběji, tak jako je moje Matka spojena v oběti se Mnou.

Proto se nesmíš divit, že tě žádám s takovou naléhavostí: Jeden úkon víry, úkon naděje, úkon lásky a odevzdanosti Mi odčinuje urážky, nespravedlnosti a svatokrádeže, ke kterým ustavičně dochází.

Chci přitáhnout k sobě duše, které milují s takovou silou a nekonečnou mocí lásky. Chci je připoutat a pozvednout k sobě: to je důvod, proč žádám, aby se Mi zcela odevzdaly a uskutečňovaly mou vůli podle příkladu mé a vaší Matky.

Chci, aby tyto duše byly pozvedány ke Mně ve dne v noci až k jednotě, která se má změnit v dokonalé společenství.

Děje se tak, když láska ke Mně je opravdová, velká, horoucí. Tíhnout ke Mně úkony víry, naděje a lásky, důvěry a sebeobětování se musí stát jakoby druhou přirozeností, potřebou, podstatnou nezbytností, tak jako milující tíhne k tomu, koho miluje. Tedy tak jako není možné žít bez dýchání, tak nebude možné žít beze Mne.

Synu, o to žádám: nezapomínej, že jsem Lásky, Lásky věčná, nestvořená, která Mě stále pudí za vámi.

Mám právo, abyste Mě milovali, protože jsem Lásky, protože z lásky jsem vás stvořil, z lásky jsem vás vykoupil, z lásky jsem

PAPEŽŮV NÁTĚLNÍK

Nátělník, který měl oblečen bl. Jan Pavel II. při atentátu 13. května 1981, byl vystaven v jednom římském kostele jako relikvie. Při poskytování první pomoci na klinice Gemelli jej lékaři rozstříhli a odhodili. Ošetřující sestra Anna Stanghellini jej uschovala a tajně přechovávala. Po smrti Jana Pavla II. jej předala do Vatikánu, který pak nátělník vrátil a potvrdil jeho pravost. Sestra jej pak dále přechovávala. Nyní je v klášterním kostele veřejně přístupný.

Kath-net

LOŇSKÝ ROK BYL PRO KŘESŤANY V IRÁKU NEJTRAGIČTĚJŠÍ

Loni bylo 92 křesťanů zavražděno a 47 raněno jen proto, že přísluší k náboženské menšině. Údaje shromáždila irácká organizace pro lidská práva „Chamurapi“. Jsou to nejvyšší čísla za několik posledních let. Od roku 2003 do roku 2010 bylo v Iráku zavražděno 822 věřících v Krista. Z nich 622 úmyslně a jenom proto, že byli křesťané. Zarážející je i fakt, že více než třicet z nich byly děti.

Radio Vaticana

si vás předem vyvolil a z lásky jsem vás získal.

SYNU, VSTAŇ A NA KOLENOU NAPIŠ: Srpen 1975

Celé lidské dějiny jsou ob-
saženy ve dvou skutečnostech:

První je stvoření člověka a je-
ho odmítnutí Boha.

Toto odmítnutí představuje
strašnou katastrofu, gigantickou
tíži, jejíž ničivé důsledky se tr-
vale projevují během staletí až
do konce časů.

Lidé hnáni temnými a tajem-
nými silami pekla, zcela zmate-
rializovaní, nemají představu
o této nesmírné tragédii, kte-
rá postihla lidskou přirozenost,
smrtelně ji zranila, zmrzčila
a zbavila úžasných darů, se kte-
rými byla stvořena.

Lidé nemají pojem o této ne-
smírné tragédii, jejíž obětí se sta-
li a kterou jsou osobně i sociál-
ně postiženi.

Války a revoluce, epidemie,
záplavy a zemětřesení, kataklyz-
mata, bolesti, nemoci mají svůj
původ právě zde. Čím však jsou
jednotlivé lidské události ve srovná-
ní s tragédií, pro kterou bylo
celé lidstvo navěky zavrženo?

Druhá událost, která v so-
bě soustřeďuje celé lidské dě-
jiny, je tajemství vtělení, smrti
a zmrtvýchvstání Slova.

Dílo božské Trojice, které
chtěla sama Trojice jako účin-
nou odpověď směřující k omeze-
ní Satanova ničivého díla a jako
protiváhu a výkupné za lidstvo,
aby bylo vysvobozeno z mo-
ci Zlého.

Jen Bůh mohl vykonat po-
dobné dílo vykoupení.

Zrůdnost této zvrácené gene-
race spočívá v tom, že ignoruje
a chce ignorovat vznešené tajem-
ství spásy, skrze které se projevi-
la nekonečná Boží láska k lidem.

Můj synu, mohl jsem po-
dat větší svědectví o spáse li-
dí, než bylo mé vtělení, smrt
a zmrtvýchvstání?

Mohl jsem dát větší svědec-
tví, než je trvalé zpřítomnění to-

Připravuji se na křest a jsem velmi šťastná, že do nové
etapy vstoupím i se svojí 1,5roční dcerou. Moji rodi-
če a vlastně i můj manžel jsou bez vyznání.

Chodila jsem ještě na základní školu, když jsem si začala
uvědomovat, že život nemůže být jen tak sám od sebe a že Bůh,
pro mne tehdy ještě neznámý, existuje. Moje maminka nezna-
la odpovědi na mé otázky, ale udělala pro mne asi nejlepší věc,
když mi koupila dětskou Bibli. Její přečtení mi otevřelo oči, ale
nic jsem pro svou spásu neudělala. Bylo mi líto, že nejsem po-
křtěná, a styděla jsem se jít mezi ostatní věřící.

Když se mi narodila dcerka, byla jsem si jistá, že nechci, aby
si musela projít stejnou cestou tápání jako já. Ve městě jsem
potkala svou kamarádku, o které vím, že vyučuje katechismus.
Svěřila jsem se jí se svým problémem a ona mi dala naději. Po domluvě s pa-
nem děkanem mě začala připravovat na křest. Díky ní jsem získala odpově-
di na otázky, které mě zajímaly už od dětství. Nyní děkuji Bo-
hu za každý den a děkuji mu i za to, že mi poslal do cesty člo-
věka, který mi moc pomáhá v mé cestě.

Veronika

*Na pokračování uveřejňujeme příběhy konvertitů, jak jsou zachyceny
v dopisech olomouckému arcibiskupovi Mons. Janu Graubnerovi. Děku-
jeme za jeho laskavé svolení k jejich zveřejnění. Z důvodu zachování ano-
nimity uvádíme pouze křestní jméno autora či autorky.*

hoto tajemství Kříže skrze obět
mše svaté?

Může existovat něco srovnat-
elného v dějinách všech náro-
dů světa?

Důkazy pro víru? Nemají
o ně zájem! Dal jsem jich to-

lik. Eucharistické zárazy? Ko-
lik jsem jich vykonal v minulos-
ti i v přítomnosti!

Můj synu, nechtějí věřit, ma-
jí strach, že by museli věřit. Je
to gigantický konflikt. Odmítání
Boha, který je nekonečná Láska,

RUSKÁ PRAVOSLAVNÁ CÍRKEV NECHCE BÝT STÁTNÍ CÍRKVÍ

„Nechceme být součástí státního aparátu a přijímat sekulár-
ní funkce,“ řekl představitel moskevského patriarchátu. Reago-
val tak na průzkum, podle kterého si 30 % obyvatel přeje stát-
ní církev a 48 % je proti. Skutečnost, že církev soustavně roste
a je aktivní, nemění vztah mezi církví a státem.

MOSKEVSKÝ PATRIARCHÁT KRITIZUJE IDEU MULTIKULTURNOSTI

Ideu multikulturnosti, jak je prosazována v západní Evro-
pě, kritizoval Vsjevolod Čaplin, předseda úřadu moskevského
patriarchátu pro kontakty se společností. Řekl, že západní po-
litici se dopouštějí špatné interpretace, protože si představu-
jí vytvoření jednoho unifikovaného typu člověka – Evropana.
Představitel moskevského patriarchátu poznamenal, že krachu
ideje unifikace, jediného modelu člověka, si v poslední době
povšiml také Angela Merkelová, James Cameron nebo Nico-
las Sarkozy. Stvoření jediného „všečlověka“ se nepodařilo ani
Spojeným státům, ani sjednocené Evropě. Za jediný možný
vzorec označil soužití různých etnických a náboženských sku-
pin, kterým se nebude bránit v jejich realizaci.

Kath-net

je hřích těžší než všechny ostat-
ní lidské činy.

Nádoba je plná a přetéká;
jen moje trpělivost a velkoduš-
nost, modlitby dobrých, přímlu-
vy mé Matky, ctnosti světců
zadržují zásah božské spravedl-
nosti. Tato generace materialis-
tů nemá představu o zásluhách
a velkých skutečnostech, ve kte-
rých se soustřeďují dějiny lidské-
ho rodu, a pokud je má, jsou to
jen matné a zmatené představy.
Dnešní lidé nevědí, že jsou stře-
dem obrovské oběti a konflik-
tu. Lidé jsou vtaženi do tohoto
strašného střetu mezi světlem
a temnotou, životem a věčnou
smrtí, mezi dobrem a zlem, me-
zi pravdou a bludem, mezi spá-
sou a zatracením.

Tato zvrácená generace se ni
nezajímá o to, aby poznala Boha
Stvořitele, Slovo, které se vtěli-
lo jako Spasitel, a Duchu Posvě-
titele, kteří usilují vytrhnout ji
ze zkázy a věčné záhuby.

Materialističtí lidé ignorovali
a dále ignorují zásahy mé a va-
ší Matky. Ignorovali i mé zása-
hy. I moji služebníci mají strach
a stydí se o nich mluvit.

Lidé tohoto zvráceného sto-
letí odmítají křišťálovou vodu
pravdy. Raději se napájejí otrá-
venými vodami korupce, senzua-
lity a rozkoši, a ztrácejí dokonce
pojem o zlu a dobru, poznatky,
které jsem vložil do jejich lidské
přirozenosti.

Můj synu, jsem velmi znechu-
cen. Jak dlouho chtějí zneužívat
mé trpělivosti?

To je důvod, proč tě žádám
o úkony lásky, proč tě žádám
o modlitbu. Nenechej uplynout
ani jednu hodinu, aniž bys po-
zvedl ke Mně duši v úkonu ví-
ry, naděje, lásky, lítosti, pokory
a dostiučinění.

Daruješ Mi tak trochu rados-
ti, neodmítej svému Ježíši tu tro-
chu radosti!

Miluj Mě, můj synu. Žehnám
ti a s tebou žehnám všem, kteří
jsou ti drazí a za které se modlíš.

(Pokračování)

Překlad -lš-

„Nikdy ti nebude scházet láska“

Učit se žít s životními okolnostmi a růst na nich s Boží pomocí

Extrémní situace v životě: člověk se na nich může zlomit, nebo vyrůst. Když se Anne-Dauphine Julliard, matka čtyř dětí, dověděla, že její dcera je nevléčitelně nemocná, začalo pro ni netušené dobrodružství lásky.

Jste autorkou nádherné knihy „Dva kroky na mokřem písku“ o nevléčitelné nemoci svého dítěte. Můžete nám přečíst krátký úryvek?

„Na konci návštěvy u lékaře oblékám znovu svou dceru, která sedí na vyšetřovacím stole. Přitom se obracím zády k mému muži Loicovi, k lékaři a k psycholožce, kteří jsou také přítomni. Moje celá pozornost patří jí. Se spontánností matky, která trpí, jí řeknu: »Thais, slyšelas, co nám doktor řekl? ... Je to skutečně špatné. Je to děsné, je to strašně smutné. Ale, miláčku, to všechno nám nikdy nemůže zabránit v tom, abychom tě milovali a udělali všechno pro to, abys měla šťastný život. Slibuji ti: Budeš mít krásný život. Jistě, nikoliv život jako jiná děvčátka, ale život, na který můžeš být hrdá: Nikdy ti nebude scházet láska.«“

To musíte blíže vysvětlit.

Thais měla dva roky. O jejích narozeninách jsme se dověděli, že dítě, které se zatím vyvíjelo normálně – s výjimkou jedné poněkud otočené nožky – je postiženo nevléčitelnou degenerativní genetickou chorobou a má před sebou jen několik měsíců života. V té době bude krok za krokem ztrácet schopnosti, které zatím získalo.

Jak jste to jako matka prožila?

Jako pro matku bylo pro mne náhle všechno sporné: Proč jsem jí darovala život? A přesně v tom okamžiku, který jsem právě předčítala, byla jsem si náhle vědoma, že tato zpráva na mém mateřství nic nemění. Ano, právě nyní mi bylo obzvláště jasné, co to znamená být matkou: milovat své dítě a učinit je šťast-

ným, ať jsou životní okolnosti jakékoliv.

Při četbě úryvku mě překvapilo, že jste nenapsala: Při této zprávě jsem se v pláči zhroutila.

Přirozeně jsem již plakala. Skutečně, byla jsem hluboce zarmoucená. Ale nezhroutila jsem se, protože zde byla ona. Byla jako předtím živé, veselé děvčátko, jako dosud. Pomohla mi, abych to vydržela.

Měla jste pocit viny – mnozí to při takových onemocněních prožívají?

Ne. Pocity viny má člověk, když se ptá: Proč vlastně? Pak

hledá nějakého viníka. Měla jsem to štěstí, že jsem se tak neptala. Tuto otázku jsem instinktivně odmítla. Na to neexistuje žádná odpověď, odpověď, která by mi pomohla jít dále. Přirozeně, je možné hledat viníky: já, můj muž, snad milý Bůh... Já jsem se ovšem na to neptala. Potřebovala jsem spojence...

Zlobila jste se na Boha?

Ne, nikdy.

Byl Bůh spojencem?

Ano, byl! Nevěřím tomu, že nám Bůh posílá utrpení. Utrpení je nyní zde a Bůh nám nabízí svůj doprovod. Může z tohoto

utrpení udělat něco pozitivního. Záleží na nás, abychom připustili jeho blízkost a doprovod.

Ve své knize píšete, že jste slyšela hlas, který říká: „Kdybys věděla...“

Myslím, že to byl Bůh. Slyšela jsem to před diagnózou lékaře. Nebyl to vůbec vážný, smutný hlas. Nebylo to oznámení nemoci, nýbrž především poukaz na to, co se má všechno v našem životě změnit, co budeme muset vzhledem k nemoci pochopit, určitý druh přípravy.

Na vašem svědectví je krásné to, že sice popisujete bolest, ale především svědčíte o životě...

Ano, život, celý život. Smutek nikdy nepotlačuje život. Život Thais významně dosvědčuje, že toto děvčátko si ještě v posledních fázích svého života chtělo hrát. Byly zde vedle sebe život a smrt. Spolu jsme kráčeli vpřed ve vzájemné důvěře.

Co hraje při tomto doprovodu ve všedním životě roli?

Profesor Bernard říká krásnou větu: Člověk musí ke dnu přidat život, když není možno k životu přidat žádné dny. To znamená: Každý den podniknout něco zvláštního. To znamená dělat všechno s láskou, žít jeden den za druhým a nedívat se za něj. Večer usínat a říct: Jak krásný byl ten dnešní den! Využít každý okamžik. Vyvolávat v paměti krásné vzpomínky – a ne špatné. To je klíč: Život mohl také trvat jen jeden den. Dnešek je důležitý. Nevím, co bude zítra.

Přijali lidé vaše poselství?

Ano, jsem si tím jista. Mnoho čtenářů mi psalo. Třeba jedna mladá žena: „Děkuji, po přečtení vaší knihy jsem si jista: Jednoho dne chci být matkou.“ Pochopila. Knihu je možno číst také jako příběh o onemocnění děvčátka, přesně řečeno dvou, protože mám ještě jednu nemocnou dceru. Prostředí ne právě zábavné. Tady by už člověk mohl rea-

Obálka knihy Anne-Dauphine Julliard Dva kroky na mokřem písku

NIKY LAUDA SE CHCE VRÁTIT DO CÍRKVE

Známý mistr světa formule 1, který před mnoha lety vystoupil z církve, protože se mu zdálo, že musí platit příliš vysokou daň, se chce do církve vrátit. Prohlásil však, že bude velmi kritický, a to i vůči papeži. Chce, aby církev radikálně a rychle „zmodernizovala“ své smýšlení.

ROZKVĚT CÍRKVE VE VIETNAMU

Počet konverzí ke katolické církvi v posledních letech značně vzrostl. Např. ve farnosti Quang Da pokřtili v posledních třech letech 1000 katechumenů. Farnost tak vzrostla na 4000 duší. Věřící mají však k dispozici jen jeden kostel, protože vláda nechce povolit použití dalších tří kaplí. Věřící postrádají řádné místo na bohoslužby.

Kath-net

govat jinak a říct: Je-li tomu tak, nechci mít žádné děti. Krásný život není ten, který odmítá zkoušky. Je to ten, ve kterém člověk dorostl ke svým zkouškám. A to ta mladá žena pochopila.

Žijeme ve společnosti, ve které vládne strach. Vy ukazujete, že se nebojíte...

Měla jsem předtím strach, ale teď už ne. V naší společnosti je strach ze smrti, lidé zkoušejí potlačit ji, nemluví o ní. Díky našemu pětiletému synovi, který nám jednou řekl: „Smrt není zlá. Každý musí umřít,“ jsme pochopili: Smrt je až příliš spojená se životem. Je to jediná jistota, kterou máme. Jakmile se strach ze smrti překoná, zmizí také jiné strachy, zvláště strach před životem. Víím: Nikdy se nebudu bát života.

Musí se člověk umět podívat smrti do očí? Udělala jste to vy a vaše dcera?

Nevím, jestli má smrt oči, každopádně jsme ji přijali. Neměli jsme jinou volbu. Přistoupili jsme na ni. Šlo tedy o to, udělat to s co největším klidem a jasným pohledem. Neutíkat před tím.

Věděla vaše dcera, co se stalo? Měla už přece dva roky...

V každém případě věděla, co se stalo. Thais věděla, že její život není jako u jiných dětí. Podle mého názoru přijala svou životní cestu, věděla, že nebude dlouho žít, věděla také, že ji milujeme. Přes všechny schopnosti, které ztrácela, věděla, že ji milujeme. A tak po krásném životě malého děvčátka odevdzaně zesnula.

Darovala jste život ještě druhému děvčátku, které je rovněž nemocné. Jak to?

Když jsme se dověděli, že Thais je nemocná, byla jsem již třetí měsíc těhotná s tímto dítětem. Lékaři řekli, že je 25% pravděpodobnost, že bude také postiženo. Předně jsem doufala, že

Anne-Dauphine Julliard

nemoc mít nebude, a za druhé jsem je nechtěla usmrtit. Chtěla jsem dát šanci životu. Několik dní před porodem nám sdělili, že má stejnou nemoc. Ale v žádném případě nelituji svého rozhodnutí.

Odkud jste čerpala svou odevzdanost? Byla jste na těžkosti připravena?

Ne. Na to není možné se připravit. Měla jsem však dobré rodinné zázemí, muže, který mě miluje, a pozitivní postoj k životu. Usiluji o šťastný život. Thais náš život změnila, přinesla nám mnoho krásného. Naučila nás přijímat pravé štěstí.

Musí člověk na štěstí vsadit, do štěstí investovat?

Bezpodmínečně. Člověk stojí před volbou. To jsme s Thais pochopili. V určitých situacích

je třeba volit, jakou cestu nastoupit. Musí proto volit štěstí. Je to úkon vůle. A také otázka, zda se nechá doprovázet Bohem, závisí od vědomého rozhodnutí.

Jak to funguje ve všední den?

Předsevzala jsem si dělat vědomě toto: Máš před sebou dítě, nedívej se na nemoc, nýbrž na své dítě. To je samo o sobě pozitivní akt. Člověk není přemožen nemocí. Tak jsem sice brala na vědomí, že ztrácí své schopnosti, ale také, že si na to zvykla. Jistě, Thais už nemohla vidět, slyšet, mluvit, ale mohla se mnou dále komunikovat, i když ne obvyklými kanály. To jsem se od ní naučila. Přirozeně byly dny, ve kterých bylo všechno těžké, kdy jen pláčeme. I to musíme přijmout – a říct: zítra chci vidět zase dobro.

ZPOVĚDNÍ TAJEMSTVÍ JE NEDOTKNUTELNÉ

Irské a australské úřady vyšetřující případy zneužití mladistvých hodlají navrhnout zákon, který by zavazoval kněze při vyšetřování porušit zpovědní tajemství. Jak prohlásil mluvčí australské biskupské konference, katoličtí kněží raději zemřou, než by porušili zpovědní tajemství. Něco takového by poškozeným dětem vůbec nepomohlo a je to v rozporu se základním lidským právem na praktikování vlastního náboženství. Vatikán povolal z Irska svého vyslance a odmítl obvinění, která vznesl ve věci zneužití předseda vlády Kenny.

Kath-net

Je to mateřství, přijímat věci takové, jaké jsou?

Ano, zažila jsem to sama v jedné extrémní situaci. Ale totéž platí pro normální běh života. Proto se moje kniha obrací ke všem rodičům. Jde o otázku: Co ode mne dítě očekává? Každý z nás prožívá očekávání u svých dětí. Připravili jsme pro ně životní návrhy. A pak jsme konfrontováni se skutečností dítěte. Musíme se naučit to akceptovat. Thais mi to přinesla. Naučila mě být skutečně matkou v hloubi mého srdce.

Vzorem mateřství je Maria. Často je představována jako pláčící. Proč je mateřství tak silně spojeno s utrpením?

Nejsem si jista, zda utrpení je tak centrální. Jako matka jsem byla se svým dítětem v pravém slova smyslu spojena – dokonce tělesně. A pak dojde v životě ke sledu zážitků oddělování, od okamžiku přestřížení pupeční šňůry až k smrti. A to je třeba přijmout. Musíme nechat dítě žít svůj vlastní život. Slzy, které při tomto zážitku oddělování tečou, můžeme pokládat za znamení utrpení – nejsou to ovšem slzy bolesti.

Nakolik vám pomáhala vaše víra?

Byla to reálná pomoc: síla modlitby v těžkých okamžicích takového životního úseku. Cítili jsme také, že se za nás modlí jiní lidé. To nám v těžkých zkouškách pomáhalo udělat krok vpřed. A zcela jistě počítat s věčným životem, to je pro matku, která ztrácí dítě, nesmírná útěcha. Pak si člověk řekne: Co jsou tyto tři roky a devět měsíců proti životu na věčnost! Život vůbec není absurdní, když věříme ve věčný život. Toto vědomí nám také zprostředkuje určitou zkušenost.

*Zkrácená verze interview
Un coer qui écoute - Maternité.
Vysíláno 30. 5. 2011*

Překlad -lš-

Žena po potratu: Ten největší podvod!

Abych mohla vyprávět o tomto zážitku, musím něco předslat. Měla jsem asi 19 let, když jsem poznala svého tehdejšího přítele. Z tohoto vztahu vzniklo nakonec těhotenství. Měla jsem z toho velkou radost, protože jsem měla ráda děti. Můj přítel a jeho rodina však byli jiného názoru a vyvíjeli na mě tak dlouhou nátlak, až jsem nakonec přivoli-la k potratu. Co se pak stalo, na to nezapomenu po celý život.

Bylo to, jako bych v narkóze mohla přihlížet, jak moje dítě bylo vhozeno do odpadků. Probudila jsem se s pláčem. Doktor řekl mému příteli, že to brzy přejde. Ale já už jsem už nebyla ona bezstarostná, optimistická mladá žena jako dříve. Dlouhou dobu jsem trpěla depresemi a nebyla jsem schopna se s nimi nikomu svěřit, protože jsem se strašně styděla. Po určité době jsem přerušila styky se svým přítelem.

Později jsem poznala muže, za kterého jsem se vdala a bylo nám darováno pět zdravých dětí. První dítě trpělo velkými záchvaty strachu, které nebylo možno psychologicky ani lékařsky vysvětlit. Teprve po mnoha letech jsem se dověděla, že toto dítě trpělo pro dříve provedený potrat, protože bylo v lůně, kde byla provedena vražda.

Teprve zpověď a pomoc vel-mi laskavého kněze a dalších přátel mi pomohly postupně zahojit strašné rány, které jsem způsobila sobě a svému dítěti, a moje první dítě bylo zbaveno svých návalů úzkosti. Musela jsem tak bolestným způsobem stále znovu konstatovat, jak dlouho můj potrat působil v mém dalším životě, v mém dítěti a v mém manželství.

Také v mezilidských vztazích jsem měla stále těžkosti, protože jsem nebyla schopna pravě

lásky. Svým rozumem a svou vnitřní připraveností jsem si-cce byla orientována k tomu, jak dávat a přijímat lásku. Ale i když jsem o to velmi usilova-la, nechtělo se mi to dařit. Tím trpěla moje rodina a především můj manžel.

Dr. Alveda King

Teprve jasný pohled na věc a vnitřní uzdravení mi vrátily tuto schopnost a já musím stále žasnout, jaké změny ve svém životě jsem dosáhla. Převážně však musím přemýšlet o tom, jak dlouho jsem musela žít bez velkého bohatství lásky. Člověk může věřit v Boha nebo ne, ale bez lásky nemůže žádný člověk správně žít.

Není většího podvodu, než několik desetiletí propagované řešení „přerušení těhotenství“. Velice bych si přála, aby tato zkušenost nebyla spojena s mým strašným činem. Kdyby všichni zúčastnění na potratu v rozhodujícím okamžiku alespoň na vteřinu zakusili tu hro-znou bolest, zahanbení a porážku, žádná žena by nesouhlasila s potratem, žádný lékař by neměl to svědomí doporučit a provést potrat, žádný politik by nemohl takový zákon připustit, žádný právník hájit takové právo ženy. Když ochránci života píšou na své plakáty: „Druhou obětí je žena“, chtěla bych dodat: „A všechny další děti a členové rodiny!“

Kirche heute 7/2011
Překlad -lš-

Vyrvala mi neprávem tuto duši

Po smrti svého syna se svatá Brigita ocit-la v prostranném krásném paláci. Viděla Ježíše na soudním stolci, obklopeného četnými anděly a světci. Po jeho boku stála jeho nejsvětější Matka, která pozorně sledovala všechno dění. Brigita spatřila u nohou Soudce chvějící se duši zemřelého, která měla podobu novorozeněte, jež nevidělo ani neslyšelo, co se kolem něho děje. Po pravé straně Soudce v blízkosti duše stál anděl. Na levé straně se nacházel ďábel. Ale nikdo z nich se duše nedotýkal.

Tu začal ďábel křičet: „Slyš mě, všemohoucí Soudce! Musím si stěžovat na Ženu, která je současně moje Paní a tvoje Matka, kterou miluješ a dal jsi jí všechnu moc nad nebem i nad zemí a nad námi demony v pekle. Ona mi neprávem vytrhla duši, která je před tvou soudnou stolicí. Mám na ni oprávněný nárok, abych ji při opuštění těla uchvátil a postavil před tvůj soud. Ale tato duše ještě neopustila své tělo, a zmocnila se jí tato Žena, tvoje Matka, vzala ji pod svou ochranu a představila ti ji.“

Svatá Panna odpověděla: „Slyš, Satane, moji odpověď. Když jsi vyšel z rukou svého Stvořitele, měl jsi pochopení pro spravedlnost, která od věčnosti vychází z Boha. Měl jsi také svobodu jednat podle své vůle, a ačkoliv jsi začal Boha nenávidět, místo abys ho miloval, znáš, co žádá spravedlnost. Proto ti

říkám, že mám větší právo než ty představit tuto duši jejímu Soudci. Protože tato duše mi během svého života projevovala velkou náklonnost, ráda myslela na to, že Bůh mě poctil tím, že mě zvolil za svou Matku a pozvedl mě nade všechny tvory.

Myšlenka na přednosti, které mi Bůh prokázal, naplňovala ji takovou radostí, že často říkala: »Jak jsem šťastný, že Bůh miloval Pannu Marii více než všechny ostatní tvory, a za nic na světě bych nechtěl ztratit tuto radost. Ba co víc, stavím tuto radost nade všechny radosti na zemi, a kdyby to bylo možné, aby Maria jen na okamžik ztratila něco z této své důstojnosti, chtěl bych jít raději do věčného ohně, kdybych tomu tak mohl zabránit. Chvála a díky Bohu za tuto jedinečnou milost, kterou prokázal své svaté Matce.«

Vidíš, Satane, v jakém postoji tento muž zemřel? Co tedy soudíš, nebylo správné, abych tuto duši vzala před Božím soudem pod svou ochranu? Mohla jsem ji přenechat tobě, aby s tebou sdílela tvoje muka?“

Satan položil ještě jednu otázku: „Proč jsi nás, Královno, v hodině smrti od této duše odehnala, že jsme ji nemohli ani znepokojit, ani polekat?“

Svatá Panna odpověděla: „Udělela jsem to pro její velkou lásku, kterou mi prokazovala.“

*Život svaté Brigity,
sv. II, kap. XXXI.
Překlad -lš-*

TRIUMF NESPRAVEDLNOSTI

S takovými pocity se ohlížejí křesťané v indickém státě Orissa na poslední tři roky. Za celou tuto dobu se nestalo vůbec nic, aby pachatelé protikřesťanských masakrů byli voláni k odpovědnosti. Při násilných akcích hinduistických extrémistů bylo v roce 2008 vyhnáno ze svých domů více než 56 000 křesťanů. Ve 400 obcích bylo zahájeno „vyčištění od křesťanů“. Bylo při tom 100 mrtvých a tisíce zraněných, mnoho žen bylo znásilněno.

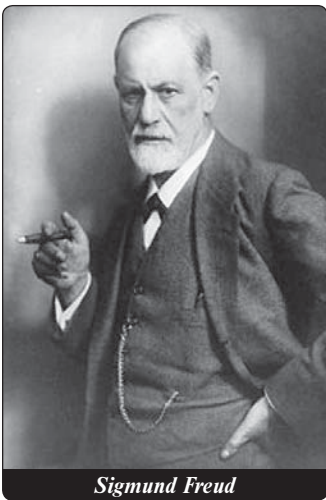
-fides-

Jak systematicky postupuje sexualizace, ukazuje následující zpráva z listu *Gießener Anzeiger* (9. 6. 2011): „Ke startu jedinečného projektu »Láska, jak chceš – projekt pro sexuální sebeurčení a proti homofobii« byly rozeslány do 143 institucí první pohlednice a letáky.“ Je na nich celá paleta dvojic odpovídající danému heslu: žena v náručí jiné ženy, muž a žena a dva líbající se muži. Všechno je normální. „Iniciativa města Gießen, vzdělávacího centra mládeže a Pro Familia Marburg chtějí poskytnout veřejnosti tyto podněty.“

Co bylo před padesáti lety zcela nemyslitelné, stává se dokonce politickou linií. Jak k tomu došlo?

Na počátku stojí marxistický pohled na ženskou otázku. Vyjadřuje jej citát *Bedřicha Engelse* (1820–1895): „Moderní rodina je založena na otevřeném nebo skrytém otroctví ženy. Muž... je v rodině buržoa, žena je proletariát.“ (*Původ rodiny, soukromého vlastnictví a státu*)

Tedy třídní boj v rodině. A proto osvobození ženy – i od „břemene“ spojeného s plozením.

Sigmund Freud

S dalším přínosem ke změně názorů přišel *Sigmund Freud* (1856–1939), otec psychoanalýzy s velkým vlivem na myšlení 20. století. Viděl v potlačované sexualitě podstatnou příčinu výskytu neuróz. Tak se stalo uvolnění sexuality cestou ke „zdravému“ rozvoji osobnosti.

„Krásný nový svět sexu“ – dokonalý nezdar

Patří to ke každodennosti: konfrontace se sexuálními motivy. Září z plakátů, z obrazovek televizorů a internetu, kde jsou prezentovány ukázky z připravovaných filmů, dokonce v učebnici latiny přinesl starší vnuk nechutnou historku k překladu...

Wilhelm Reich

Ovlivněn oběma koncepty, vyvinul psychoanalytik *Wilhelm Reich* (1897–1957) „sexualekonomii“. Požadoval odbourání „nucené rodiny jako výchovného aparátu“ a zavedení volného vyžití sexuality a prohlásil orgasmus za měřítko naplněné sexuality. Tyto myšlenky jsou významné proto, že se jich chopili prominenti sexuální revoluce v 60. letech minulého století.

Alfred Kinsey

Velký průlom se podařil americkému sexuologovi *Alfredu Kinseyovi* (1894–1956). Vedl velký výzkum sexuálního chování Američanů a zveřejnil výsledky ve dvou *Reportech* (1948 a 1953). Jeho závěrečné výsledky: Je iluzorní rozlišovat mezi normální a zvrácenou sexualitou. Proč? Protože zvrácená sexualita je mezi obyvatelstvem velmi rozšířená. Všechno, co slouží rozkoši, je OK. Ilustrované časopisy, televize a zvláštní média se staly roznašeči „vědeckých poznatků“

KŘÍŽENÍ LIDÍ A ZVÍŘAT

Ve Velké Británii se provádějí tajné pokusy s křížením lidí a zvířat. Cílem prý je najít prostředky pro boj s nevyléčitelnými chorobami. V laboratořích bylo provedeno již 150 takových křížení. Umožňuje to zvláštní zákon. Produkty křížení se musí po 14 dnech zničit.

FARÁŘ PÁLÍ ČÁSTI BIBLE

Anglikánský farář tentokrát nespálil Korán, ale některé části Bible, které se mu zdají příliš kruté a mohly by prý urážet city křesťanů. Příslušný biskup chce v tomto případě zavést vyšetřování. Křesťané nemají právo cokoli z Bible vytrhávat, protože se jim to nelíbí.

ZÁJEM O NÁBOŽENSTVÍ A FILOSOFII

Německý knižní obchod zaznamenal v prvním pololetí roku 2011 rostoucí zájem o knihy z oblasti náboženství a filosofie. Největší zájem je o knihy týkající se křesťanství. Tyto knihy stály na prvním místě již v loňském roce. Patří k nim i knihy Josepha Ratzingera.

Kath-net

od té doby vzkvétající sexuologie. Že Kinseyův výzkum byl zcela nereprezentativní, protože byl prováděn mezi vězni a prostitutkami, dokonce mezi pedofily, to bylo smeteno pod stůl.

John Money

Jeho Reporty byly dokořán otevřeny dveře výzkumům sexuálního chování. Tak v padesátých letech uspořádali gynekolog *William Masters* a psychologka *Virginia Johnson* laboratorní pokusy, při kterých lidé byli při sexuálním styku uzavřeni do pokusných kabin a napojeni na měřicí přístroje.

Je třeba uvést také *Johna Moneye* (1921–2006), otce tzv. gender-ideologie. Provedl u Bruce Reimera, jehož pohlavní úd byl při chybné obřízce zmrzačen, operaci, která z něho měla udělat dívku. Byl také jako dívka oblíben. Vývoj dítěte měl být srovnáván s bratrem – dvojčetem a měl doložit, že pohlavní identita je určena sociálně. Dvojčata skončila sebevraždou v roce 2004 a 2006. Případ byl však dlouho představován jako vědecký důkaz pro gender-ideologii.

K čemu toto ohlédnutí? Především aby bylo zřejmé, že vědecký nádech, o který se opírá sexualizační kampaň, postrádá skutečné vědecké podklady. Jestliže Masters a Johnson jako výsledek nechutného „výzkumu“ dospěli k závěru, že „sex je zdravá a přirozená aktivita a může být využívána jako zdroj radosti a sebedůvěry“, musíme se zeptat: K čemu takové odporné zneuctění lidí, aby se dokázalo něco tak triviálního? ▶

Druhé konstatování: Větší na exponentů sexuální revoluce se pokouší tento životní styl z vlastních zájmů učinit salonní záležitostí, ale sami na něm ztroskotali. *Gabriele Kubyová* k tomu píše:

„Mnozí velice vzdělání a učené duchové dodávali filosofické a psychologické ideje, které vyvolaly kulturně revoluční know-how, a vydali k tomu směřující díla: Jean Jacques Rousseau, Marx a Engels, Friedrich Nietzsche, Sigmund Freud a C. G. Jung, Wilhelm Reich, Alfréd Kinsey, Simone de Beauvoir, Judith Butler, abych jmenovala jen ty nejpřednější. Mnozí z nich sami žili v sexuálním chaosu a ztroskotaných vztazích, zanedbávali své děti, byli závislí na drogách a alkoholu, skončili v zoufalství, šílenství a okultismu, sebevraždou.“ (Přednáška 19. března 2011: *Die sexualisierete Gesellschaft*)

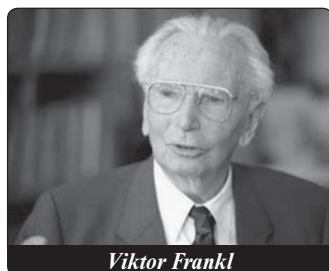
Že toto myšlenkové dědictví má dlouhodobě negativní výsledky, ukazuje pohled do příslušných statistik: Pohlavní nemoci, které byly pokládány před několika desetiletími za vymřelé, se znovu rozmohly, v některých případech skokem. AIDS se stal celosvětovou metlou, pornografie masově konzumovaným zbožím už u pubertální mládeže. Zdravotní a psychologické škody způsobené hromadnou konzumací pilulek jsou rovněž doloženy a mají za následek rozpady manželství s těžkými následky pro děti a mládež.

Liberalizace sexu odpovídá mužskému přístupu k pohlavnosti. Ten zdůrazňuje především pohlavní rozkoš. Dimenze osobního vztahu zůstává v pozadí. Aby tento přístup nenabyl vrchu, varoval již Kristus muže: „Kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcizoložil ve svém srdci.“ (Mt 5,28)

Muži jsou totiž velmi vizuálně oslovitelní. Výstřednosti a „ženská dráždivost“ stimulují jejich fantazii. Proto mají daleko větší zájem o sexuální představování a ženy jsou degradovány na ob-

jekt rozkoše. Pornografie přitahuje především muže. Totéž platí pro sexuální vzrušení bez osobního vztahu: sebeukájením a prostitutkami. Ženské tělo se stalo zbožím. Že tato nedůstojná činnost je označována za „sexuální práci“, jen zcela zakrývá toto ničivé působení.

Pro ženy je totiž dimenze setkání velmi důležitá. Hledají především bezpečí, něžnost. Pro ně má láska a odevzdání pro naplněný sexuální život obzvláštní význam. To ovšem v podstatě každý ví.

Viktor Frankl

„Zmužštění“ sexualizace má za následek velmi rozšířenou ženskou frustraci. Frigidita mladých žen je důsledkem ztroskotaných románek a rostoucí povrchnosti vztahů, pocitů viny a neplodnosti způsobené dlouholetým konzumem tabletek nebo potratů. Výzkumy ve Švédsku prokázaly závislost mezi klesajícím sexuálním uspokojením žen a počtem dosavadních partnerů.

Známy vídeňský psycholog Viktor Frankl (1905–1997) to vyjádřil takto: „Čím více se obrací pozornost od partnera k samotnému sexuálnímu aktu, tím více je již sám tento akt handicapován.“

Můžeme tedy shrnout: To, co se dnes hlásá ze všech světských kazatelů, totiž že svobodné sexuální vyžití činí člověka šťastným, je už dávno prokázáno jako zcela mylné. Přes zdánlivou uvolněnost v přístupu k tomuto tématu existuje na tomto poli velmi kritická situace.

Nauka církve o přístupu k sexualitě nabízí velmi atraktivní alternativy především těm, kteří v „krásném novém sexuálním světě“ ztroskotali.

VISION 2000 - 4/2011

Překlad -lš-

ZÁRUKA NAŠÍ NADĚJE - dokončení ze str. 2

hovoří o pozdvížení do nebeské slávy. My všichni jsme si dnes dobře vědomi, že termínem „nebe“ nerozumíme nějaké místo ve vesmíru nebo hvězdu nebo něco podobného. Ne. Máme na mysli něco mnohem většího a těžko popsatelného našimi omezenými lidskými pojmy. Tímto termínem „nebe“ chceme vyjádřit, že Bůh se nám stal blízkým, že nás neopouští ani po smrti, ale má místo pro nás a daruje nám věčnost; chceme říct, že tím místem pro nás je Bůh. Abychom trochu více pochopili tuto skutečnost, podívejme se na samotný náš život: my všichni zakoušíme, že osoba, když je mrtvá, pokračuje dále v bytí určitým způsobem v paměti a v srdci těch, kteří ji znali a milovali. Mohli bychom říct, že v nich dále žije část této osoby, ale je jako „stín“, protože i toto přežití v srdcích svých vlastních drahých má stanovený konec. Bůh však nikdy nepřestává a my existujeme silou jeho lásky. Existujeme, protože nás miluje, protože na nás myslel a povolal nás k životu. Existujeme v Božích myšlenkách a v Boží lásce. Existujeme v celé naší skutečnosti, nejen v našem „stínu“. Naše jasno, naše naděje, náš mír se zakládají právě na tomto: v Bohu, v jeho myšlení, v jeho lásce nepřežívá pouze „stín“ nás samých, ale v něm, v lásce Stvořitele, jsme zachráněni a uvedeni s celým naším životem, s celým naším bytím do věčnosti.

Tuto jeho lásku, která poráží smrt a daruje nám věčnost, nazýváme „nebe“: Bůh je tak velký, že má místo také pro nás. A člověk Ježíš, který je současně sám Bůh, je pro nás zárukou, že bytost-člověk a bytost-Bůh mohou existovat a žít věčně jeden v druhém. To znamená, že každý z nás nebude existovat jen jako část, která nám byla, tak říkajíc, vytržena, zatím co zbytek podlehne zkáze; znamená to spíše, že Bůh

zná a miluje celého člověka, to, co jsme. A Bůh přijímá do věčnosti to, co nyní v našem životě, složeném z utrpení a lásky, z naděje, radosti a smutku, roste a vzniká. Celého člověka, celý jeho život Bůh bere a očisťuje, aby přijal věčnost. Drazí přátelé! Myslím, že to je pravda, která nás musí naplňovat hlubokou radostí. Křesťanství nehlasá pouze nějakou spásu duše kdesi v neznámé, kde všechno to, co nám bylo zde na zemi drahé, bude smazáno, ale slibuje nám život věčný, „život světa, který přijde“: nic z toho, co je vzácné a drahé, nezahyne, ale najde v Bohu svou plnost. Všechny vlasy naší hlavy jsou sečteny, řekl jednou Pán (srov. Mt 10,30). Definitivní svět bude naplněním také této země, jak říká svatý Pavel: „Všechno tvorstvo bude vysvobozeno z poroby porušení a dosáhne svobody ve slávě Božích dětí“ (Řím 8,21) Z toho můžeme pochopit, jak silnou naději nám dává křesťanství na světlo budoucnosti a otevírá cestu k uskutečnění této budoucnosti. Právě jako křesťané jsme povoláni, abychom budovali tento nový svět, pracovali, aby nastal jedného dne „Boží svět“, svět, který přetrvá všechno to, co sami můžeme zbudovat. V Marii nanebevzaté, která se plně účastní Synova zmrtyvýchvstání, nazíráme uskutečnění Božího stvoření podle „Božího světa“.

Prosme Pána, aby nám dal poznat, jak vzácný je v jeho očích náš život; aby posílil naši víru ve věčný život; aby nám dal lidem naději, kteří pracují pro vybudování světa otevřeného Bohu, lidem plné radosti, kteří jsou schopni spatřit krásu budoucího světa uprostřed starostí každodenního života a v této jistotě žijí, věří a doufají. Amen.

Bollettino Vaticano
15. srpna 2010
Překlad -lš-

nezbytnou životní potřebou, vnímá ji lidský tvor nám neznámými cestami, jak ukazuje příklad malé, zcela ochrnuté Thais (str. 8). Stejně tak však vnímá lidský plod i její nedostatek a opak: z lůna, ve kterém se předtím odehrála vražda, si odnáší do života děsivé sny (str. 10). Kdo zůstane dlužen dítěti od jeho prvopočátku opravdovou lásku, uslyší od věčného Soudce: Odejděte, zlořečení, měl jsem hlad, a nedali jste mi najíst...

Lidské „zlepšovací návrhy“, které učinily životní hnací silou nikoliv lásku, ale sobectví, představují naprosté zmaření Božího záměru, je to zvrácenost, která nutně musí vyústit do kultury smrti. Norský šílenec je vyhroceným příkladem, kam směřuje takové sebezbalení. Nejsou však miliony dětských mrtvolek vytržených z mateřského lůna daleko úděsnější podívaná než mrtvolky na ostrově Utoya? A proč se společnost nad vražděním nemluvívat nepozastavuje? Stalo se to už běžnou součástí života, aby bylo zaručeno údajné právo na rozkoš a potěšení.

Lidé, kteří tuto kulturu smrti vymysleli a prakticky zavedli, byli hrubí a egoističtí materialisté bez citu a smyslu pro život a měli by být souzeni za zločiny proti lidskosti.

Pro dnešního člověka neskutečná vzájemná láska matky Anne a její dcerušky Thais zůstává jasným dokladem, že plnost života chápe Bůh jinak, než ji vidíme my. Lidskému jedinci, který už postrádá takřka všechno, ale dostává se mu v plné míře lásky, neschází ve skutečnosti nic. Naopak, člověku bez lásky schází vše, i kdyby byl nejbohatším a nejvíce zbožňovaným idolem světa.

Pokud se nám výmluvnými příklady opravdové nezištné lásky nepodaří otevřít slepým zrak, nesmí nás překvapit, jestliže bude Bůh nucen, aby sám odstranil hanebnost a sobectví pryč ze svých očí. Prosme vytrvale s kananejskou ženou: „Pane, smiluj se, naše společnost je krutě posedlá!“

-/š-

⁽¹⁾ Za připomínku stojí v této souvislosti článek Christy Meves v 18. čísle loňského ročníku Světla.

Zatímco pravoslavná církev oslavuje Nanebevzetí Bohorodičky s takovou okázalostí a samozřejmostí, že o potřebě dogmatu nikdy ani neuvažovala, protestantští křesťané o takové oslavě nechtějí nic slyšet. O něčem takovém prý není v Písmu svatém řeč. Totéž říkali o sto let dříve, když bylo prohlášeno za článek víry její Neposkvrněné početí. Písmo svaté nicméně mluví o skutečnostech, které nás k takovému poznání nakonec nevyhnutelně přivádějí. Obě poslední mariánská dogmata ukazují, jak intenzivně se víra věřících vždy zajímala o počátek i konec Mariina pozemského života. Již v roce 403 se svatý Epifanius ze Salaminy zabýval otázkou smrti Panny Marie, když napsal: „Nechci přímo říct, že byla nesmrtelná, ale netroufám si ani tvrdit, že zemřela.“

Všechna velká privilegia nejsvětější Panny nejsou náš výmysl, ale souvisí přímo se skutečností, že právě v jejím těle přijímá Boží Syn své lidství. Z toho vyplývá samozřejmý postulát, aby tak, jako Maria nepoznala ani sebemenší poskvrny, byl její osud podobný osudu jejího Syna také v tom, že ani její tělo nepozná porušení.

Ale všimněme si neméně důležité okolnosti, která se týká přímo nás: Maria je nejen Bohorodička, ale také nejdokonalejší a nejvznešenější příslušník lidského pokolení. Proto je Maria vzatá s duší i tělem do nebe také předobrazem a zárukou naděje pro všechny vykoupené. Jako Matka a obraz Církve ztělesňuje v sobě také její poslání a její cíl – ukazuje nám cestu k naplnění našeho povolání a je současně v nebi u svého Syna zárukou naší naděje: půjdeme-li jako ona cestou čistoty, víry a lásky, i naše tělo dosáhne věčného oslavení. Že Církev je mystické tělo Ježíše Krista, není pouhou básnickou metaforou, ale zcela reálnou duchovní skutečností se všemi důsledky. I v tomto mystickém těle se stejně jako v Kristově těle spojuje božství a lidství, a jediným Bohem Otcem od věčnosti

stanoveným mostem takového spojení je Maria. Maria je skutečnou Matkou Církve. Není pouhou příkrasou pro lidovou zbožnost, ale je to *conditio sine qua non* – nezbytná podmínka jak pro vtělení Božího Syna, tak i pro naše spojení s Bohem. Toto Mariino nezbytné prostřednictví našeho spojení s Bohem Ježíšem Kristem vylučuje jakékoliv nebezpečí „konkurence“ mezi Marií a Kristem, na které někteří kritici ma-

Na slovíčko

riánské úcty rádi poukazují. Podobně jako v Káně „nezastínila“ svého Syna, ale naopak, dala mu vyniknout, tak je tomu vždy, kdykoliv vystupuje v náš prospěch, kterým je koneckonců vždy naše spása.

To je také důvod její nesmírné zainteresovanosti na našem osudu, její mateřské starostlivosti o všechny naše potřeby, v každé naší nouzi a při každém našem ohrožení. Dělá v „těle svého Syna“ to, co děláme my, kdykoliv nás něco tlačí nebo bolí: staráme se ihned všemožně o odstranění této těžkosti a ohrožení. To vysvětluje tisíce a tisíce jejich zásahů, zjevných i skrytých, ve prospěch jednotlivců i celých společenství a národů i lidstva jako celku. Trvalými svědky této její angažované přítomnosti jsou tisíce jejich chrámů, kaplí a poutních míst na celém světě. I každý z nás by mohl najít a vypočítat ve svém osobním životě celou řadu jejich zásahů, a to jednou teprve poznáme, kolik bylo těchto jejich darů, o kterých ani nevíme.

To ovšem od nás vyžaduje náležitou odpověď. Maria právem Matky vyžaduje také naši spolupráci. Mariina cesta byla vždy cestou dokonalé spoluoběti s obětí jejího Syna. Ani na Kalvárii jí Otec jejího Syna nevytrhl z náruče, i zde obdržel pokorné FIAT Matky, která svého Syna sama s velkou láskou obětovala. Jestliže to domyslíme do důsledku, chápeme, že je zcela logické pohlížet na Pannu Marii jako

na Spoluvykupitelku. I nás vede naše Matka na tuto svou konkrétní cestu: k žádnému komfortnímu křesťanství, ale na úzkou a strmou cestu kříže. Pro současný svět není nic naléhavějšího, než aby to všichni křesťané skutečně pochopili a začali ji na této cestě následovat. Pokud si křesťané hoví, není divu, že ostatní lidé bezstarostně hřeší.

Ačkoliv P. Michelini (str. 6) nepřišel s texty Conchity Armidy vůbec do styku, je přímo nápadné, jak mají v mnohém společnou řeč. Vždyť to, co nám předali, jim sdělil tentýž

Autor, i když s odstupem několika desetiletí. V obou případech mluví Pán s naprostou samozřejmostí o své Matce jako o Spoluvykupitelce a tato skutečnost hraje a má také sehrávat hlavní roli v opravdové mariánské účtě, v následování Matky Boží a v křesťanské praxi vůbec. Odpůrci pátého mariánského dogmatu poukazují na možný odpor protestantů. Ale co můžeme čekat od těch, kteří Pannu Marii dávno opustili? Kdo opustil Marii, ten musel již předtím opustit i jejího Snoubence Ducha Svátého (o jeho absenci svědčí bloudění protestantů v tisícířech církvích, církevních a sektách). Když tuto roli Spoluvykupitelky nechápou ani mnozí katoličtí teologové, jak by ji mohli chápat protestantští? Avšak právě proto, že jedni i druzí žijí již dlouho v nebezpečně nakažlivé blízkosti, je nanejvýš aktuální definovat nezbytnou pravdu zcela jednoznačně. Výsledek můžeme bez sebemenších obav přenechat samotné Spoluvykupitelce, která jistě ví, oč žádá. Naléhavé poslání být spoluvykupitelem je přece samou podstatou nové evangelizace, je to nejhlubší smysl křesťanství a jediná cesta k obrácení a záchraně světa. Každý z nás by si měl stanovit alespoň malou každodenní modlitbu a obět na tento úmysl a věrně v tom vytrvat. Následujme Ježíše v jeho synovské lásce a Marii v její lásce k Ježíši, v její dokonalé sebeoběti, věrnosti a čistotě. To je to ono právě Totus tuus. -/š-

Pondělí 15. 8. 2011: 6:05 Okolo houslí 6:25 Barma – bezmezná naděje 6:45 P.S.: Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký – diecézní setkání ve Zlíně 7:10 Přejeme si... 7:35 GOODwillBOY IV. (9. díl) 8:15 JuniorTV Kopřivnice (13. díl) 8:35 O slovanství: kardinál Tomáš Špidlík SJ 8:50 Pro vita mundi (47. díl): Jan Rychlý SDB 9:25 Bohom zapomenuté kúty 10:00 Nedělní čtení: Slavnost Nanebevzetí Panny Marie 10:30 BET LECHEM – vnitřní domov (14. díl): Richard Čemus SJ 10:45 Noekreace aneb Vandrování (100. díl) 10:55 Zapomenutá generace 11:15 Noeland (19. díl) 11:40 Sedmihlášky: Idě chlop do hory 11:45 Maminčiny pohádky (7. díl): O ošklivé Pepině I. 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Janáčkův máj 2009: Varhanní koncert 13:35 Arturovo pátrání 14:40 Rhodos 15:05 U Pastýře: s hostem Pavlem Pecháčkem 16:10 V posteli (6. díl) 17:00 NOEparáda (125. díl) 17:55 Abba Otče 18:15 Obec Moravany nad Váhom 18:25 Sedmihlášky: Idě chlop do hory 18:30 Maminčiny pohádky (8. díl): O ošklivé Pepině II. [P] 18:45 Pouť do Polska [P] 19:15 Posledný enter 19:25 Přejeme si... 19:45 Poézia v obraze – Ľubomír Rapoš 19:55 Z pokladů duše: Úryvek z katecheze Benedikta XVI. o svatém Benediktovi z Nursie 20:00 Klapka s... (2. díl): Janem Vačlenou 21:00 Trnavská brána: Ľudová hudba – súrodenci Chudobovci 21:15 Na koberečku (38. díl) 21:35 Zakynthos 22:00 Kateřina Lachmanová – Milosrdenství je akční 22:55 Dům holubí 23:15 Don Bosco: světec, který skákal salta 23:50 450. výročí jezuitov v Trnave 0:05 Kulatý stůl: Univerzita třetího věku 1:35 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 16. 8. 2011: 6:05 Obnov svou sílu, láska (Janáčkův máj) 7:15 Město Bohumín 7:30 Naděje na vzdělání 7:50 Pro vita mundi (126. díl): Pavel Tunák I. 8:30 Gavran 8:45 Historie Světových dnů mládeže 9:00 WYD Madrid 2011: Program v Českém národním centru: Světové setkání mládeže v Madridu [L] 13:35 Posledný enter 13:45 V posteli (6. díl) 14:35 Přejeme si... 14:55 Noemova pošta 2011: srpen 16:30 Platinové písničky (18. díl): Dechovka 17:00 Hornolidečko – Leskovec 17:10 BET LECHEM – vnitřní domov (14. díl): Richard Čemus SJ 17:25 Příběh medvídky pandy (2) 18:00 Noeland (19. díl) 18:25 Sedmihlášky: Idě chlop do hory 18:30 Maminčiny pohádky (9. díl): O pěti prstech [P] 18:40 Zikův svět zvířat (10. díl): Srstnatí přátelé 19:10 Noekreace aneb Vandrování (100. díl) 19:20 Atlas Charity: Frýdek – Mistek (Klub Nezbeda) 19:25 Trnavská brána: Ľudová hudba – súrodenci Chudobovci 19:40 Zpravodajské Noeviny: 16. 8. 2011 [P] 20:00 Modlitba se zpěvy z Taizé 20:50 Zpravodajské Noeviny: 16. 8. 2011 21:05 Po stopách apoštola Pavla (6. díl) 21:40 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (9. díl): Bohuslav Martinů a lidová píseň 22:40 O slovanství: kardinál Tomáš Špidlík SJ 22:55 Dům holubí 23:15 P.S.: Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký – diecézní setkání ve Zlíně 23:40 Přejeme si... 0:05 Kateřina Lachmanová – Milosrdenství je akční 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 17. 8. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 16. 8. 2011 6:20 U Pastýře: s hostem Pavlem Pecháčkem 7:20 Noekreace aneb Vandrování (100. díl) 7:30 Zakynthos 7:50 Bohom zapomenuté kúty 8:20 Noeland (19. díl) 8:45 Sedmihlášky: Idě chlop do hory 8:50 Zabetónovaný

v Bohu 9:00 WYD Madrid 2011: Program v Českém národním centru: Světové setkání mládeže v Madridu [L] 13:35 Planetshakers (1/2) 15:05 Na koberečku (38. díl) 15:20 Obec Moravany nad Váhom 15:30 Hornolidečko – Leskovec 15:40 Zpravodajské Noeviny: 16. 8. 2011 16:00 Stesk 16:05 NOEparáda (125. díl) 17:00 GOODwillBOY IV. (10. díl) [P] 17:40 Svědek naděje (1. díl): Svatý Kopeček 18:25 Sedmihlášky: Idě chlop do hory 18:30 Maminčiny pohádky (10. díl): Čarovná křída I. [P] 18:40 Pouť do Polska 19:10 P.S.: Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký – diecézní setkání ve Zlíně 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 BET LECHEM – vnitřní domov (16. díl): Jan Mráz 20:15 Noční univerzita: P. Jacques Philippe – Jak si uchovat pokoj v srdci 21:30 O Radosti 22:00 Hitlerova kariéra (5. díl) [P] 22:35 Obec Banka 22:45 Noekreace aneb Vandrování (100. díl) 22:55 Po stopách apoštola Pavla (6. díl) 23:30 Rodina je... 0:05 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (9. díl): Bohuslav Martinů a lidová píseň 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 18. 8. 2011: 6:05 Pouť do Polska 6:35 Noemova pošta 2011: srpen 8:05 Svědek naděje (2. díl): Svatý Kopeček 8:40 Přejeme si... 9:00 WYD Madrid 2011: Program v Českém národním centru: Světové setkání mládeže v Madridu [L] 13:35 Planetshakers (2/2) 15:00 GOODwillBOY IV. (10. díl) 15:40 Přejeme si... 16:05 Zpravodajské Noeviny: 16. 8. 2011 16:20 Křižovatky Dany Němcové (7. díl) [P] 16:45 Okolo houslí 17:05 Never more [P] 17:15 Platinové písničky (18. díl): Dechovka 17:45 Noekreace aneb Vandrování (100. díl) 18:00 Zikův svět zvířat (10. díl): Srstnatí přátelé 18:25 Sedmihlášky: Idě chlop do hory 18:30 Maminčiny pohádky (11. díl): Čarovná křída II. [P] 18:40 7 let 10 JUMPů 19:20 Slavnostní zahájení SDM na Plaza de Cibeles: Světové setkání mládeže v Madridu [L] 20:45 Mexico pohledem dobrovolníka 21:20 Salesko 21:40 Zpravodajské Noeviny: 16. 8. 2011 22:00 Hornolidečko – Leskovec 22:10 Kněz zpívající reggae 22:30 NOEparáda (125. díl) 23:20 P.S.: P. Zdeněk Jančařík SDB – Primice P. Martina Poláčka 23:45 Gavran 0:05 Zpravodajské Noeviny: 16. 8. 2011 0:20 Obnov svou sílu, láska (Janáčkův máj) 1:30 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 19. 8. 2011: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 16. 8. 2011 6:20 Noekreace aneb Vandrování (100. díl) 6:30 Obec Moravany nad Váhom 6:45 Rhodos 7:10 Příběh medvídky pandy (2) 7:45 Sedmihlášky: Idě chlop do hory 7:50 Na koberečku (38. díl) 8:05 NOEparáda (125. díl) 9:00 WYD Madrid 2011: Program v Českém národním centru: Světové setkání mládeže v Madridu [L] 13:40 Hrajeme pro hřiště 14:50 Zakynthos 15:10 Godzone in the streets 2010: Behind the scene 15:25 Pouť do Polska 16:00 Zpravodajské Noeviny: 16. 8. 2011 16:15 Bohom zapomenuté kúty 16:45 Po stopách apoštola Pavla (6. díl) 17:20 Přejeme si... 17:40 Never more 17:55 Peru – Cesta slibu 18:15 BET LECHEM – vnitřní domov (16. díl): Jan Mráz 18:30 Maminčiny pohádky (12. díl): O bílé nitce [P] 18:40 Sedmihlášky: Idě chlop do hory 18:45 GOODwillBOY IV. (10. díl) 19:30 Křižová cesta Sv. otce s mladými: Světové setkání mládeže v Madridu [L] 21:55 Léta letí k andělům (8. díl): P. Ladislav Heryán SDB 22:20 Nedělní čtení: 21. neděle v mezidobí [P] 22:50 Přejeme si... 23:10 Na kobe-

rečku (38. díl) 23:25 Hitlerova kariéra (5. díl) 0:05 Noční univerzita: P. Jacques Philippe – Jak si uchovat pokoj v srdci 1:20 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 20. 8. 2011: 6:05 Hornolidečko – Leskovec 6:15 P.S.: P. Zdeněk Jančařík SDB – Primice P. Martina Poláčka 6:40 Křižovatky Dany Němcové (7. díl) 7:05 Zapomenutá generace 7:25 BET LECHEM – vnitřní domov (16. díl): Jan Mráz 7:40 Příběh medvídky pandy (3) [P] 8:20 Sedmihlášky: Idě chlop do hory 8:25 Noeland (19. díl) 8:50 Zikův svět zvířat (10. díl): Srstnatí přátelé 9:15 GOODwillBOY IV. (10. díl) 10:00 Mše svatá s bohoslovci v katedrále Santa Maria la Real de la Almudena: Světové setkání mládeže v Madridu [L] 12:15 Zpravodajské Noeviny: 16. 8. 2011 12:30 Obec Banka 12:40 Přejeme si... 13:00 Nedělní čtení: 21. neděle v mezidobí 13:35 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (9. díl): Bohuslav Martinů a lidová píseň 14:35 Noekreace aneb Vandrování (100. díl) 14:45 Dům holubí 15:05 Bubnování s Čtyřlístkem 15:25 Platinové písničky (18. díl): Dechovka 16:00 Po stopách apoštola Pavla (6. díl) 16:35 Historie Světových dnů mládeže 16:45 Trnavská brána: Ľudová hudba – súrodenci Chudobovci 17:00 Hlubinami vesmíru s Mgr. Antonínem Vítkem, výzkum sluneční soustavy (1. díl) 17:40 Kněz zpívající reggae 18:00 Nedělní čtení: 21. neděle v mezidobí 18:30 Maminčiny pohádky (12. díl): O bílé nitce 18:40 Sedmihlášky: Idě chlop do hory 18:45 Cesta k andělům (41. díl): Daniela Drtinová [P] 19:40 Návštěva institutu sv. Josefa: Světové setkání mládeže v Madridu [L] 20:30 Modlitební vigilie na letišti Cuatro Vientos: Světové setkání mládeže v Madridu [L] 23:05 U Pastýře: s hostem Pavlem Pecháčkem 0:10 Cesty za poznáním: Barcelona 0:35 Pro vita mundi (127. díl): Pavel Tunák II. 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 21. 8. 2011: 6:15 Nedělní čtení: 21. neděle v mezidobí 6:45 Never more 6:55 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (12. díl): Pod Javorínů 7:55 Peru – Cesta slibu 8:15 Přejeme si... 8:35 Abba Otče 8:55 Pouť do Polska 9:30 Mše svatá na zakončení SDM z letiště Cuatro Vientos: Světové setkání mládeže v Madridu [L] 12:30 Zpravodajské Noeviny: 16. 8. 2011 12:45 Na koberečku (38. díl) 13:00 Platinové písničky (19. díl): Dechovka 13:35 Cesta k andělům (41. díl): Daniela Drtinová 14:25 Atlas Charity: Stacionář v Ostrově 14:40 Noční univerzita: P. Jacques Philippe – Jak si uchovat pokoj v srdci 16:00 Zikův svět zvířat (11. díl): Vzácni a vyhyňulí [P] 16:25 Noeland (20. díl) 16:50 Příběh medvídky pandy (3) 17:30 Setkání Svatého otce s dobrovolníky – organizátory SDM: Světové setkání mládeže v Madridu [L] 18:00 Noekreace aneb Vandrování (101. díl) [P] 18:10 BET LECHEM – vnitřní domov (16. díl): Jan Mráz 18:25 Sedmihlášky: Jede šohaj z Vídně 18:30 Závěrečný ceremoniál na letišti Barajas: Světové setkání mládeže v Madridu [L] 19:00 Síla evangelia 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 Děti z Hartmanic [P] 20:30 Slavnostní koncert ze Křtin u Brna 21:45 Mašinky 22:00 Po stopách apoštola Pavla (6. díl) 22:35 Zakynthos 22:55 Nedělní čtení: 21. neděle v mezidobí 23:25 Never more 23:35 Osemsto 0:05 Zpravodajské Noeviny: 16. 8. 2011 0:20 Historie Světových dnů mládeže 0:30 GOODwillBOY IV. (10. díl) 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

NORSKÝ ŠILENÝ ATENTÁTNÍK NENÍ KŘEŠŤAN

Vyplyvá to z jeho vlastních vyznání na internetových stránkách. Z křesťanských dějin ho zajímají jen křížové výpravy. Jako dospělý sice přijal křest v luteránské církvi, ale jejího života se neúčastnil. Byl v kontaktu také se satanisty. (Satanova církev je v Norsku legální komunitou.) Papeži vytýká přílišnou smířlivost vůči islámu. K jeho iniciačním symbolům zamýšleného řádu „templářů“ nepatří kříž, nýbrž svíce, meč a lebka. Zednářská lóže, ke které náležel, se distancuje od jeho činu a vyloučila pachatele ze svých řad. Odborníci poukazují na vliv počítačových her Warcraft. *-red-*

LITURGICKÁ ČTENÍ - dokončení ze str. 3

ani slovo. Jeho učedníci k němu přistoupili a prosili ho: „Pošli ji pryč, vždyť za námi křičí.“ Odpověděl: „Jsem poslán jen k ztraceným ovcím domu izraelského.“ Ona mezitím přišla, klaněla se mu a prosila: „Pane, pomoz mi!“ On jí však odpověděl: „Není správné vzít chléb dětem a hodit ho psíkům.“ Ona řekla: „Ovšem, Pane, jenže i psi se živí kousky, které padají ze stolu jejich pánů.“ Nato jí řekl Ježíš: „Ženo, jak veliká je tvá víra! Ať se ti stane, jak si přeješ.“ A od té chvíle byla její dcera zdravá.

POCHOD PRO RODINU 2011

Mladí křesťanští demokraté (MKD) ve spolupráci s KDU-ČSL a Hnutím Pro život ČR pořádají **v sobotu 13. 8. 2011 druhý ročník Pochodu pro rodinu.**

Akce se uskuteční ve stejný den jako plánovaný pochod Prague Pride.

„Cílem pořádání Pochodu pro rodinu je poukázat na stav v naší společnosti, kdy zájmy tradiční rodiny nejsou podle našeho názoru dostatečně hájeny a slovo rodina jako hodnotový pojem čím dál více ztrácí na svém významu. Považujeme za znepokojivé, když se ve společnosti mluví výhradně o právech homosexuálů, zatímco zájmy tradiční většinové rodiny nikdo nehájí,“ říká předseda MKD Petr Jurčík.

Záštitu nad pořádáním letošního ročníku Pochodu pro rodinu převzal předseda KDU-ČSL Pavel Bělobrádek. „Hájení prorodinných zájmů je pro KDU-ČSL základním hodnotovým pilířem. Tradiční, pevná a harmonická troj- a vícegenerační rodina je tisíce let ověřená forma soužití, která je pro společnost prospěšná a vhodná,“ říká předseda KDU-ČSL. Letošní pochod začne ve 12.00 hod. v ulici U Obecního domu, trasa povede přes Obilní trh a Uhelný trh až ke kostelu sv. Jiljí, kde bude pochod zakončen bohoslužbou.

První neformální **SETKÁNÍ GYNEKOLOGŮ** pracujících ve znamení úcty k životu a k rodině se bude konat **v sobotu 17. 9. 2011 od 15.30 hodin v prostorách Centra naděje a pomoci**, Vodní 13, 602 00 Brno. Přihlášky a bližší informace na www.cenap.cz.

Liturgická čtení

Neděle 14. 8. – 20. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 56,1.6-7

Ž 67(66),2-3.5.6+8

Odp.: 4 (*Ať tě, Bože, velebí národy, ať tě velebí kdekterý národ!*)

2. čt.: Řím 11,13-15.29-32

Ev.: Mt 15,21-28

Slovo na den: Pošli ji pryč, vždyť za námi křičí.

Pondělí 15. 8. – slavnost

Nanebevzetí Panny Marie

1. čt.: Zj 11,19a; 12,1.3-6a.10ab

Ž 45(44),10b.11a+12a.16

Odp.: srov. 10b (*Královna stojí po tvé pravici ve zlatém rouchu.*)

2. čt.: 1 Kor 15,20-27a

Ev.: Lk 1,39-56

Slovo na den: Poníženě povýšil.

Úterý 16. 8. – nez. pam. sv. Štěpána Uherského

1. čt.: Sd 6,11-24a

Ž 85(84),9.11-12.13-14

Odp.: srov. 9 (*Hospodin mluví k svému lidu o pokoji.*)

Ev.: Mt 19,23-30

Slovo na den: My jsme opustili všechno.

Středa 17. 8. – ferie

1. čt.: Sd 9,6-15

Ž 21(20),2-3.4-5.6-7

Odp.: 2a (*Hospodine, z tvé síly se raduje král.*)

Ev.: Mt 20,1-16

Slovo na den: Tihu dne i horko.

Čtvrtek 18. 8. – ferie

1. čt.: Sd 11,29-39a

Ž 40(39),5.7-8a.8b-9.10

Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)

Ev.: Mt 22,1-14

Slovo na den: Jeden na své pole, jiný za svým obchodem.

Pátek 19. 8. – nez. pam. sv. Jana Eudese

1. čt.: Rt 1,1.3-6.14b-16.22

Ž 146(145),5-6b.6c-7.8-9a.9b-10

Odp.: 2a (*Duše má, chval Hospodina! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 22,34-40

Slovo na den: Celým svým srdcem.

Sobota 20. 8. – památka sv. Bernarda

1. čt.: Rt 2,1-3.8-11; 4,13-17

Ž 128(127),1-2.3.4.5

Odp.: 4 (*Hle, tak bývá pozhnán muž, který se bojí Hospodina.*)

Ev.: Mt 23,1-12

Slovo na den: Kdo se ponízuje, bude povýšen.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

13. – 20. SRPNA 2011

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 14. 8.	PO 15. 8.	ÚT 16. 8.	ST 17. 8.	ČT 18. 8.	PÁ 19. 8.	SO 20. 8.		
Antifona	1136 1262	1469 1654	1166 1295	1181 1311	1197 1329	1213 1346	1734 1953		
Žalm	784 883	783 881	783 881	784 883	784 883	784 883	783 881		
Ranní chvály:									
Hymnus	1136 1263	1469 1654	1166 1296	1182 1312	1198 1330	1213 1346	1734 1953		
Antifony	1137 1264	1470 1655	1167 1296	1183 1313	1198 1330	1214 1347	1229 1364		
Žalmy	1137 1264	813 914	1167 1297	1183 1313	1199 1331	1214 1347	1229 1364		
Krátké čtení a zpěv	1140 1267	1470 1655	1170 1300	1186 1317	1201 1334	1217 1351	1735 1954		
Antifona k Zach. kantiku	710	801 1471	1655 1170	1300 1186	1317 1202	1334 1218	1351 1477	1663	
Prosby	1140 1268	1471 1656	1171 1300	1186 1317	1202 1334	1218 1351	1724 1943		
Závěrečná modlitba	711	802 1471	1656 1476	1661 1187	1318 1202	1335 1476	1662 1477	1663	
Modlitba během dne:									
Hymnus	1141 1269	1264 1402	1172 1301	1187 1318	1203 1335	1219 1353	1233 1369		
Antifony	1142 1269	1472 1657	1172 1302	1188 1319	1204 1336	1219 1353	1234 1369		
Žalmy	1142 1269	1265 1403	1172 1302	1188 1319	1204 1336	1219 1353	1234 1370		
Krátké čtení	1144 1271	1472 1657	1175 1305	1190 1322	1206 1338	1221 1356	1236 1372		
Závěrečná modlitba	711	802 1471	1656 1175	1305 1191	1322 1206	1339 1222	1356 1236	1372	
Nešpory:									
	SO 13. 8.								
Hymnus	1132 1258	1473 1658	1473 1658	1176 1307	1192 1323	1207 1340	1223 1358	807 907	
Antifony	1133 1259	1468 1653	1474 1659	1177 1307	1193 1324	1208 1341	1224 1358	808 908	
Žalmy	1133 1259	1649 1866	1661 1878	1177 1308	1193 1324	1209 1341	1224 1359	808 908	
Kr. čtení a zpěv	1135 1261	1468 1653	1474 1659	1180 1310	1196 1327	1211 1344	1226 1361	810 911	
Ant. ke kant. P. M.	710	801 1468	1653 1474	1660 1180	1310 1196	1328 1211	1344 1227	1361 711	802
Prosby	1135 1261	1468 1660	1474 1660	1180 1310	1196 1328	1211 1345	1227 1362	811 911	
Záv. modlitba	711	802 1469	1654 1471	1656 1476	1661 1197	1329 1212	1345 1476	1662 712	803
Kompletář:	1238 1374	1238 1374	1242 1379	1250 1387	1254 1391	1257 1395	1260 1398	1238 1374	

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

SKRYTÁ LÉTA • DĚTSTVÍ A MLÁDÍ PATERA JOSEFA KENTENICHA (1885-1910)

*Dorothea M. Schlickmannová • Překlad
Mojmíra Riedlová*

Autorka osvětluje dětství a mládí P. Josefa Kentenicha, zakladatele mezinárodního Schönstattskeho hnutí. Ve snaze o úplnou interpretaci byl vzat v úvahu všechn doposud známý materiál, týkající se historického, sociálního a rodinného prostředí. Kniha nás zve, abychom přišli na stopu životního tajemství velké osobnosti. Nedílnou součástí knihy je velké množství černobílých fotografií.

Gloria Rosice • Brož., A5, křídový papír, 268 stran, 250 Kč

ry zkoumá a ověřuje od roku 1992 místa událostí při svých pravidelných výzkumných cestách do Izraele.

VÉRITÉ • Křídový papír, váz., 170x245 mm, 164 stran, 290 Kč

V prodeji jsou také **předcházející díly** (168 stran, 290 Kč): **I** – Ježíšova činnost před veřejným vystoupením, tj. do jeho křtu v Jordánu, **II** – od Ježíšova křtu v Jordánu do zázraku proměnění vody ve víno v Khirbet Káně, **III** – od zázraku proměnění vody ve víno až do prvních Velikonoc, **IV** – Ježíšova činnost po prvních Velikonocích.

YOUCAT • KATECHISMUS KATOLICKÉ CÍRKVE PRO MLADÉ

Z němčiny přeložila Jindra Hubková • Předmluva Benedikt XVI.

Katechismus pro mladé zprostředkovává souhrn katolické víry, tak jak byla předložena *Katechismem katolické církve* (KKC) z roku 1997, ovšem jazykem přiměřeným mladému člověku, nemá v úmyslu a ani se nesnaží bezpodmínečně vyčerpat všechny jeho obsahy. Kniha je psána formou otázek a odpovědí, za každou odpověď jsou připojeny číselné odkazy pro další upřesnění a prohloubení v KKC. Následný komentář má poskytnout mladým dodatečnou pomoc, aby dokázali lépe pochopit danou otázku a její význam pro vlastní život. Katechismus pro mladé dále nabízí v průběžném postranním sloupci doplňující prvky, jako jsou obrázky, shrnující definice, citáty z Písma svatého, citáty svatých a spolehlivých učitelů víry. V jeho závěru najdeme věcný a jmenový rejstřík, který nabízí možnost snadno si vyhledat konkrétní místa v textu.

Karmelitánské nakladatelství • Křídový papír, 134x210 mm, 304 stran, brožovaná - 200 Kč, vázaná - 295 Kč

JEŽÍŠOVY CESTY (V)

František Mráček

V pátém dílu *Ježíšových cest* jsou popisovány a dokumentovány události v Malé Seforidě, rodišti svaté Anny, dále je podrobněji vylíčeno Ježíšovo působení v Nazaretě s dramatickým vyvrcholem, kdy farizeové chtějí svrhnout Ježíše ze skály. Je také popsána Ježíšova učitelská činnost a zázračná uzdravení v Taricheji, Galádu, Betsaidě (pravé), Kafarnau, Abelmehule, Jotapatě, Betulii a Malém Dothainu. Texty knihy jsou založeny na vizích blahoslavené Kateřiny Emmerichové, které jsou stále více podepřeny novými archeologickými a vědeckými výzkumy. Pravdivost jejich vizí nám umožňuje více vniknout do vykupitelské a lidské Ježíšovy činnosti a tím oživovat víru a lépe pochopit smysl Bible, jejíž obsah věřící lidé mnohokrát slyšeli, ale již je neoslovuje. Ježíšovy cesty jsou doplněny značným množstvím fotografií autora, kte-

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.